

บทความวิจัย

เรื่อง มหาวิทยาลัยสตรีอีฮวา: จุดเปลี่ยนการศึกษาของสตรีเกาหลีในช่วงทศวรรษที่ 1880

โดย

นางสาวธนธร เจริญศักดิ์

รหัสนักศึกษา 05580556

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของอักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อเรื่องบทความวิจัย	มหาวิทยาลัยสตรีอัสซา: จุดเปลี่ยนการศึกษาของสตรีเกาหลีในช่วงทศวรรษที่ 1880
ผู้เขียน	นางสาวธนธร เจริญศักดิ์
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์ ดร.เพชรดา ชุนอ่อน
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องมหาวิทยาลัยสตรีอัสซา: จุดเปลี่ยนการศึกษาของสตรีเกาหลีในช่วงทศวรรษที่ 1880 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพการศึกษาของสตรีเกาหลีช่วงก่อนการก่อตั้งสถาบันการศึกษาสำหรับสตรี โดยมุ่งศึกษาการก่อตั้งมหาวิทยาลัยสตรีอัสซาซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาสำหรับสตรีแห่งแรกในเกาหลีใน ค.ศ. 1886 โดยศึกษาจากเอกสารชั้นรอง ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาเกาหลีที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อวิจัย

ผลการศึกษาพบว่าช่วงก่อนทศวรรษที่ 1880 บริบทสังคมที่ถูกครอบงำโดยลัทธิขงจื้อทำให้สตรีเกาหลีไม่ได้รับการศึกษาด้านวิชาการเลย การศึกษาจำกัดสำหรับบุรุษเท่านั้น สถานภาพการศึกษาของสตรีเกาหลีเปลี่ยนไปหลังการเข้ามาของชาติตะวันตกในช่วงทศวรรษที่ 1880 มิชชันนารีชาวอเมริกันได้ก่อตั้งโรงเรียนอัสซา ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาสำหรับสตรีขึ้นใน ค.ศ. 1886 ทำให้สตรีเกาหลีเริ่มได้รับการศึกษาตามแบบแผนตะวันตก ได้แก่ วิชาอักษรศาสตร์ วรรณกรรม และการแพทย์ หลังจากการตั้งโรงเรียนอัสซาก็เกิดสถาบันการศึกษาสำหรับสตรีตามอีกหลายแห่งและมีสตรีเข้าศึกษาในสถาบันเหล่านี้เพิ่มมากขึ้น โอกาสในการศึกษาที่ดีขึ้นทำให้สตรีเกาหลีมีโอกาสในการทำงานที่หลากหลายมากขึ้นตามไปด้วย มีศิษย์เก่าหลายคนจากอัสซาที่ประสบความสำเร็จในสังคม เช่น เอสเธอร์พัก แพทย์หญิงแผนตะวันตกคนแรก ยูควานซุน หนึ่งในแกนนำขบวนการ 1 มีนาคม 1919 หรือขบวนการเรียกร้องเอกราชเกาหลีจากอาณานิคมญี่ปุ่น ฮันมยองซุก นายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของเกาหลีได้ เป็นต้น แสดงให้เห็นว่า การศึกษามีส่วนสำคัญในการยกสถานะของสตรีเกาหลีอย่างแท้จริง

คำสำคัญ : มหาวิทยาลัยสตรีอัสซา, การศึกษาของสตรีเกาหลี

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง มหาวิทยาลัยสตรีอีฮวา: จุดเปลี่ยนการศึกษาของสตรีเกาหลีในช่วงทศวรรษที่ 1880 เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์ ดร.เพชรดา ชุนอ่อน อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ ขอขอบคุณครอบครัว และเพื่อน ๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ ตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ธนธร เจริญศักดิ์

สารบัญ

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
มหาวิทยาลัยสตรีอัสสัมชัญ: จุดเปลี่ยนการศึกษาของสตรีเกาหลีในช่วงทศวรรษที่ 1880.....	1
บรรณานุกรม.....	26
ประวัติผู้วิจัย.....	28
แบบโอนลิขสิทธิ์บทความวิจัย.....	29

มหาวิทยาลัยสตรีอัสซา: จุดเปลี่ยนการศึกษาของสตรีเกาหลีในช่วงทศวรรษที่ 1880

บทนำ

ในปัจจุบันที่สตรีมีโอกาสดำเนินการศึกษาพร้อมกับบุรุษในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา แต่ยังมีประเทศที่มีมหาวิทยาลัยสำหรับสตรีโดยเฉพาะ ซึ่งเกาหลีได้เป็นหนึ่งในนั้น ประเทศเกาหลีได้มีมหาวิทยาลัยสตรี 7 แห่ง โดยมีมหาวิทยาลัยสตรีอัสซาเป็นมหาวิทยาลัยสตรีแห่งแรก และเป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยสตรีที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของโลก มหาวิทยาลัยสตรีอัสซาเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของสถานภาพการศึกษาของสตรีเกาหลี เนื่องจากก่อนที่เกาหลีจะมีสถาบันการศึกษาสำหรับสตรีหลายแห่งอย่างในปัจจุบัน เกาหลีเป็นประเทศหนึ่งที่รับแนวคิดจากขงจื้อ ทำให้สถานภาพของสตรีเกาหลีอยู่ต่ำกว่าบุรุษในทุกด้าน ซึ่งเป็นผลมาจากการยกย่องผู้ชายให้มีสถานภาพสูงสุดในสังคมและในครอบครัว

ความไม่เท่าเทียมกันในทุกด้านระหว่างบุรุษและสตรีตามแนวคิดของลัทธิขงจื้อที่ฝังรากลึกมาตั้งแต่สมัยโชซอนนั้น มีรากฐานมาจากความคิดเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างชายกับหญิงและลำดับของชนชั้นของบุคคลว่าล้วนเป็นสิ่งที่ฟ้าได้ลิขิตเอาไว้แล้ว ซึ่งแนวคิดนี้ได้รับการถ่ายทอดผ่านการศึกษารวมทั้งของชนชั้นสูงและสามัญชน

แนวคิดเรื่องความแตกต่างระหว่างชายกับหญิง ค่านิยมความไม่เท่าเทียมระหว่างผู้ชายและสตรีนั้น เป็นปัจจัยที่จำกัดสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตและการศึกษาของสตรี ทำให้ผู้ชายมีโอกาสเรียนหนังสือ แต่สตรีไม่มีโอกาส ลัทธิขงจื้อถือว่าการศึกษาของสตรีนั้น ไม่สอดคล้องกับจริยธรรมของความเป็นภรรยา

การศึกษาของสตรีเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงเมื่อชาติตะวันตกเข้ามาในเกาหลี ตั้งแต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 การติดต่อกับชาติตะวันตกนี้ ส่งผลต่อการพัฒนาการศึกษาในช่วง ค.ศ. 1880 เป็นต้นมา มีการสร้างยุวกองคควอนหรือโรงเรียนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนเป็นมิชชันนารีอเมริกันสอนภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์และรัฐศาสตร์ มีโรงเรียนเกิดขึ้นหลายแห่ง แต่ก็ยังจำกัดเฉพาะผู้ชายเท่านั้นที่มีสิทธิ์เข้าเรียน

ส่วนจุดเปลี่ยนทางการศึกษาของสตรีเริ่มขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1884 มิชชันนารี Mary F. Scranton เดินทางมาเกาหลี และสร้างโรงเรียนสตรี ชื่อ อัสซาฮักตัง ใน ค.ศ. 1886 โดยเริ่มจากนักเรียนคนเดียว

จนกระทั่งได้รับการเลื่อนขั้นเป็นสถาบันการศึกษาระดับสูงของสตรีแห่งแรกของเกาหลี ใน ค.ศ. 1925 และได้รับการรับรองจากกระทรวงศึกษาธิการอย่างเป็นทางการใน ค.ศ. 1946 ซึ่งหลังจากการก่อตั้งโรงเรียนอีฮวาใน ค.ศ. 1908 ก็มีโรงเรียนสตรีตั้งขึ้นตามมาอีกกว่าสิบแห่ง แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับการศึกษาของสตรีที่มีมากขึ้นในสังคมเกาหลี

วัตถุประสงค์ในการศึกษามี 2 ประการ คือ เพื่อศึกษาสถานภาพการศึกษาของสตรีเกาหลีช่วงก่อนการก่อตั้งสถาบันการศึกษาสำหรับสตรี และเพื่อศึกษาการก่อตั้งมหาวิทยาลัยสตรีอีฮวาที่มีผลต่อสถานภาพของสตรีเกาหลีช่วง ทศวรรษที่ 1880 เป็นต้นมา

ลัทธิขงจื้อกับสถานภาพสตรีเกาหลีก่อนศตวรรษที่ 19

เกาหลีนับถือลัทธิขงจื้อตั้งแต่ปลายราชวงศ์โครยอ (ค.ศ. 918 - 1392) ต่อมา กษัตริย์ผู้ปกครองราชวงศ์โชซอน (ค.ศ. 1392 - 1910) ทรงสนับสนุนลัทธิขงจื้อและโปรดให้ยกย่องเสมือนหลักปรัชญาแห่งชาติแทนพระพุทธศาสนาซึ่งเคยรุ่งเรืองมาแต่อดีต (ธีรพงศ์ เสรีสำราญ, 2012: 51) โดยหลักคำสอนลัทธิขงจื้อเชื่อว่าทั่วทั้งจักรวาลมีเพียงครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง ทุกสิ่งจะมีความเกี่ยวข้องกันและกัน และจะมีการเรียงลำดับสูงต่ำ จากชั้นต่ำสุดคือมนุษย์ ขึ้นไปจนถึงสวรรค์ สวรรค์เป็นแหล่งรวมของทุกสิ่ง และเป็นบรรพบุรุษของสรรพสิ่งบนพื้นพิภพ ดังนั้นมนุษย์จึงต้องขึ้นอยู่กับสวรรค์และต้องกระทำหรือปฏิบัติตามที่ฟ้าลิขิต ซึ่งฟ้าลิขิตนี้เป็นทฤษฎีที่ครอบคลุมไปถึงวิธีการดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิตทั้งหมด กฎนี้เรียกว่า “ซัมกั๋ง โอรยุน” หมายถึง กฎบัญญัติ 5 ประการที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวใหญ่เดียวกัน

ข้อบัญญัติโอรยุน ได้แก่ (1) เป็นความสัมพันธ์ที่มีความสำคัญที่สุด เกี่ยวข้องกับหลักระหว่างสวรรค์กับโลกมนุษย์ และระหว่างชายกับหญิง หรือสามีกับภรรยา (2) เป็นผลมาจากความสัมพันธ์ของข้อแรก นั่นคือ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับบุตรชาย (3) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างพี่ชายคนโตและน้องชายรองลงมา (4) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน และ (5) เป็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและผู้อยู่ใต้การปกครอง (ดำรงค์ ฐานดี, 2007: 3)

จะเห็นได้ว่าบทบัญญัติดังกล่าวเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัวถึง 3 ข้อ และแม้แต่ข้อ (4) และ (5) ก็อาจจะถือได้ว่าเป็นความสัมพันธ์ในแง่ของครอบครัว กล่าวคือ ชาติหรือ

ประเทศ เรียกว่า คัค-กะ ซึ่งหมายถึง ชาติ-ครอบครัว โดยจะมีคำเรียกจักรพรรดิว่า คัค-บุ ซึ่งหมายถึง ชาติ-บิดา ทั้งนี้ ถือว่าองค์จักรพรรดิเป็นหัวหน้าของครอบครัวของคนทั้งชาติที่จะต้องให้ความเคารพเชื่อฟังเสมือนเป็นหัวหน้าครอบครัวของตนเอง อาจกล่าวให้ชัดเจนยิ่งขึ้นก็คือ ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับบุตรชายจะต้องมีความรักและผูกพันต่อกัน ระหว่างกษัตริย์กับประชาชนจะต้องมีความเที่ยงธรรมถูกต้องระหว่างสามีภรรยาเป็นการแบ่งหน้าที่ ระหว่างผู้ใหญ่กับผู้เยาว์เป็นการปฏิบัติต่อกันที่ต้องยึดถือความสูงต่ำอย่างเคร่งครัด และระหว่างเพื่อนกับเพื่อนจะต้องมีความสัตย์ซื่อและจริงใจต่อกัน

จากการยึดถือหลักคำสอนของลัทธิขงจื้อ ทำให้ครอบครัวของชาวเกาหลีเป็นไปตามระเบียบแบบแผนความสัมพันธ์ของสมาชิกของครอบครัวที่พึงปฏิบัติต่อกันอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเคารพนับถือและความกตัญญูกตเวทีของบุตรต่อบิดามารดาจะปรากฏเด่นชัด ทั้งในอดีตกาลจนถึงปัจจุบัน

ความกตัญญูต่อพ่อแม่ตั้งอยู่บนพื้นฐานหลัก ได้แก่ (1) หลักที่กล่าวถึงสถานภาพสูงเด่น - ต้อยต่ำ (2) หลักที่บุตรชายจะต้องอยู่ใต้อำนาจของบิดามารดาอย่างแท้จริง (3) หลักที่ผู้เยาว์ สตรี และผู้มีสถานภาพที่ต่ำกว่าจะต้องเคารพเชื่อฟังผู้อาวุโสที่เป็นชายในครอบครัวและต่อผู้ที่มีสถานภาพสูงกว่า และ (4) การรอกตัญญูต่อพ่อแม่ถือเป็นการกระทำเทียบเท่ากับการประกอบอาชญากรรมและจะต้องถูกลงโทษอย่างหนักในอดีต ครอบครัวหนึ่ง ๆ จะประกอบไปด้วยสมาชิกจาก 2 หรือ 3 หรือ 4 ชั่วอายุคนอาศัยอยู่รวมกันในบ้านที่มีลักษณะเป็นรูปตัวอักษรยู (U) หรือแอล (L) ในภาษาอังกฤษ กล่าวคือ จะมีทวดและปู่ย่าอาศัยอยู่ร่วมกับครอบครัวของพ่อแม่และบุตรด้วย การจัดแบ่งห้องก็จะแบ่งออกเป็นห้องของ (ทวด) ปู่ ห้องของพ่อ ห้องของบุตรชายห้องสตรี ห้องรับแขก และห้องครัว เป็นต้น บุตรชายคนโตจะเป็นผู้สืบทอดบ้านและมรดกจากบิดา บิดาจะเป็นผู้สืบทอดบ้านจากปู่เช่นนี้เรื่อยไปจนถึงต้นบรรพบุรุษ ดังนั้นการมีบุตรชายจึงถือเป็นสิ่งจำเป็นของครอบครัว ทั้งนี้เพื่อจะไม่ให้ตระกูลขาดตอนสูญหายไป

ดังนั้นสตรีเกาหลีจึงมีสถานภาพต่ำกว่าบุรุษในทุกด้านโดยจริยธรรมสำหรับสตรีของลัทธิขงจื้อที่สำคัญ ได้แก่ คำนิยามว่าด้วย “นัมจนวนยปี” (ชายสูงส่ง หญิงต่ำต้อย) “แนเวบอบ” (กฎแห่งชายกับหญิง) “ซัมจงจีโดและยอพิลจงบู” (สตรียอมทำตามผู้ชาย) “ซิลกอจ็อกและซัมบุลกอก” (หญิงถูกทอดทิ้งได้เสมอแต่ไม่มีสิทธิ์ที่จะฟ้องร้อง) และ “ยอลเนียบุลซาบูอี” (จงมีความภักดีต่อสามีผู้เดียว) (ธีรพงศ์ เสรีสำราญ, 2012: 51 - 53)

“นมจนวนอบี” เป็นค่านิยมที่ว่าด้วยการยกย่องผู้ชายและดูถูกสตรี ตั้งแต่สมัยโซซอนั้น กำหนดให้ การที่มีความแตกต่างระหว่างชายกับหญิงและลำดับของชนชั้นของบุคคลเป็นสิ่งที่ฟ้าได้ลิขิตเอาไว้แล้ว โดยได้มีการเผยแพร่แนวคิดนี้ผ่านการศึกษาทั้งของชนชั้นสูงและสามัญชน โดยแนวคิดเรื่องความแตกต่าง ระหว่างชายกับหญิงโดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างสามีกับภรรยา นั้น เป็นหลักมูลฐานของโลกและ จักรวาล เสมือนเช่นความสัมพันธ์ระหว่างฟ้ากับดิน ความสว่างกับความมืดมิด โดยมีแนวคิดมาจาก ปรัชญาหยิน - หยาง

ค่านิยมที่ว่าด้วยการยกย่องผู้ชายและดูถูกสตรีนั้น เป็นกลไกสำคัญที่จำกัดสภาพแวดล้อมในการ ดำรงชีวิตและการศึกษาของสตรี ผู้ชายมีโอกาสเรียนหนังสือ แต่สตรีไม่มีโอกาส คนในสังคมที่นับถือลัทธิ ขงจื้อถือว่าการศึกษาของสตรีนั้น ไม่สอดคล้องกับจริยธรรมของความเป็นภรรยา ดังคำสอนของท่านขงจื้อ ที่กล่าวว่า “สตรีกับคนต่ำทรามเป็นกลุ่มคนที่สอนลำบากที่สุด”

แนวคิดนี้เชื่อว่า สตรีนั้นมีความด้อยกว่าผู้ชาย ดังนั้นผู้ชายจึงมีสิทธิที่จะสืบทอดตระกูลและสืบ ทอดความมั่งคั่งของครอบครัว ในทางกลับกันสตรีถูกสอนให้มีความเป็นกุลสตรี ต้องนอบน้อมต่อสามี และ ต้องจากครอบครัวของตนไปเมื่อแต่งงาน อีกทั้งยังต้องจงรักภักดีต่อสามีและครอบครัวของสามีตราบนาน วันสุดท้ายของชีวิต ดังนั้นสตรีโดยทั่วไปจึงมักจะลาออกจากงานเมื่อแต่งงาน

“แนวเวอบ” กฎแห่งชายและหญิง ทำให้เกิดการแบ่งแยกบทบาทและหน้าที่ของผู้ชายกับสตรี ออกจากกันอย่างชัดเจน โดยกำหนดเอาไว้ว่า ผู้ชายมีบทบาทและหน้าที่ในงานสังคม ส่วนสตรีรับผิดชอบ งานบ้านและการเลี้ยงดูบุตร ผู้ชายจึงได้รับการศึกษาตามระบบ ส่วนสตรีนั้นต้องอยู่แต่ภายในบ้านและได้ เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากครอบครัวเท่านั้น

ในสังคมสมัยโบราณ สตรียังฐานะสูงก็ยิ่งห้ามออกนอกบ้าน หากมีธุระจำเป็นที่จะออกนอกบ้าน จะต้องปกปิดใบหน้าให้มิดชิด หากพบผู้ชายถึงแม้เป็นญาติกันก็ห้ามพูดคุยกันเด็ดขาด ยิ่งไปกว่านั้น กฎข้อนี้ยังทำให้สตรีกับผู้ชายต้องแบ่งเขตภายในบ้านและแยกกันอยู่ สตรีอยู่ข้างในสุดของบริเวณบ้าน จึง เรียกห้องที่สตรีอาศัยอยู่ว่า “แนซิล” (ห้องใน) ดังสำนวนที่ว่า “ผู้ชายอยู่ข้างนอก ไม่เล่าเรื่องนอกบ้าน สตรีอยู่ข้างใน ไม่เล่าเรื่องในบ้าน”

“ซัมจงจิโดและยอพิลจงบู” สตรีย่อมทำตามผู้ชาย ซัมจงจิโด หมายความว่า สตรีเมื่อยังเด็กต้อง เชื่อฟังบิดา เมื่อแต่งงานแล้วต้องเชื่อฟังสามี เมื่อสามีตายแล้วต้องเชื่อฟังบุตรชายคนโต ซึ่งเป็นข้อบังคับว่า

สตรีไม่ควรตัดสินใจสิ่งใด ๆ ด้วยตนเอง ส่วนยอพิลงบุญนั้นมีความหมายว่า สตรีต้องทำตามสามี สามีจึงและนำภรรยา ส่วนภรรยาก็ตามสามี อันเป็นอุดมคติแห่งชีวิตคู่

“ซิลกอจี้กและซั่มบุลกอ” สตรีถูกทอดทิ้งได้เสมอ แต่ไม่มีสิทธิ์ฟ้องร้อง ซิลกอ จี้กหรือระบบการหย่าร้าง ได้กำหนดข้อปฏิบัติที่ภรรยาไม่ควรกระทำ 7 ประการ ได้แก่ การไม่เคารพนับถือบิดามารดาของสามี การไม่มีบุตร การคบชู้ การหึงหวงริษยา การมีโรคภัย การพูดมาก และการลักขโมย หากละเมิดข้อใดข้อหนึ่งย่อมมีโทษคือการถูกล่อออกจากบ้าน ส่วนซั่มบุลกอ คือข้อยกเว้น 3 ประการ ที่ทำให้ภรรยาไม่ต้องบุตรล่อออกจากบ้าน ได้แก่ กรณีที่สตรีไม่มีที่ไป กรณีที่สตรีได้ดำเนินพิธีไว้ทุกข์ให้แก่บิดามารดาของสามีเป็นเวลา 3 ปี และกรณีที่หลังจากแต่งงานกับสตรีและฐานะของครอบครัวเจริญรุ่งเรืองมั่นคงขึ้น

ส่วน “ยอลเนียบุลซาบูอิ” จงมีความรักดีต่อสามีผู้เดียว เป็นคำนิยมที่ว่าด้วยคุณธรรมของการรักษาพรหมจารี กล่าวคือการไม่ยอมให้แต่งงานใหม่ นั่นเอง ตามคติที่ว่า “สามีเป็นฟ้า ฟ้าเป็นสิ่งที่เล็งไม่พ้น สามีก็เป็นผู้ที่เล็งไม่พ้นเช่นเดียวกัน” ซึ่งหมายความว่า สามีมีภรรยาใหม่ได้ ส่วนหญิงที่เป็นหม้ายแต่งงานใหม่ไม่ได้

นอกจากนี้ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวของชาวเกาหลี ตามลัทธิขงจื้อนั้น สตรีจะต้องย้ายไปอาศัยอยู่ในบ้านของสามีภายหลังการแต่งงาน โดยจะย้ายออกจากตระกูลเดิมของตนเพื่อเข้าเป็นสมาชิกใหม่ในสายตระกูลของสามี (แม้ว่าจะไม่ต้องเปลี่ยนชื่อสกุลเป็นของสามีก็ตาม) สตรีจึงมีค่าเป็นเสมือน “สิ่งของ” หรือเป็นสมบัติของผู้ชาย โดยไม่มีสิทธิเรียกร้องสิ่งใด ทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการจัดสรรไว้ให้ว่าควรจะได้รับอะไรและควรจะต้องทำอะไรในการดำรงชีวิตประจำวัน จึงเป็นหน้าที่ของภรรยาที่จะต้องประพฤติปฏิบัติตัวให้เป็นสมาชิกที่ดีในครอบครัวใหญ่ของฝ่ายชาย ในยามที่เธอกระทำผิดหรือไม่กระทำตามความต้องการของสามี รวมทั้งสมาชิกของครอบครัวสามี เธอจะถูกลงโทษ ซึ่งสามีบางคนอาจทุบตีภรรยาของตนโดยไม่มีใครสามารถห้ามได้

ในครอบครัวหนึ่ง ๆ ผู้ชายจะเป็นใหญ่ในบ้าน ผู้อาวุโสชายจะมีอำนาจสูงสุดในการปกครองดูแลสมาชิกทุกคนในครัวเรือน จะตัดสินใจเรื่องใหญ่ ๆ และแสวงหาเงินทองจากนอกบ้านนำมาเลี้ยงดูทุกคนให้มีความสุข คำพูดหรือคำสั่งของผู้นำครอบครัวถือเป็นเด็ดขาด อีกทั้งมีอำนาจสูงสุดเบ็ดเสร็จที่ไม่มีผู้ใดกล้าโต้แย้งได้ บทบาทของผู้นำจะสูงเด่นและได้รับการมอบอำนาจต่อบิดา ผู้เป็นบิดาจะได้รับจากปู่ เป็นอย่างนี้เรื่อยไปจนถึงผู้ให้กำเนิดตระกูล ในขณะเดียวกัน บุตรชายคนโต ผู้ซึ่งได้รับมอบความเป็นผู้นำจาก

บิดา ก็จะส่งต่อไปยังบุตรชายคนโตของตนให้รับช่วงต่อไป ผู้เป็นพ่อจะมีแบบแผนพฤติกรรมของความเป็นหัวหน้าครอบครัวอย่างแท้จริง จะไม่เล่นหัวหรือทำตัวไม่เป็นสาระ หรือเข้าไปในครัวเพื่อทำอาหาร เพราะถือว่าครัวเป็นบริเวณเขตต้องห้ามของผู้ชายที่จะย่างกรายเข้าไปมิได้ หรือแม้แต่จะอุ้มบุตรก็ทำต่อหน้าคนอื่นไม่ได้ เพราะเป็นงานของสตรี ทำให้พฤติกรรมการแสดงออกดูขึงขัง เป็นทางการ เครื่องขีรึมกับสมาชิกทุกคน โดยเฉพาะกับบุตรชายคนโตที่จะต้องสร้างระยะห่างทางสังคมไว้มากพอที่บุตรชายจะต้องให้ความเคารพต่อบิดาสูงสุดและไม่ทำตัวคั่นเคยสนิทสนมกับพ่อมากจนเกินไป งานในบ้าน เช่น การทำอาหาร ปัดกวาดเช็ดถู การเลี้ยงบุตร เป็นหน้าที่ของแม่บ้านและบุตรสาว ผู้ชายจะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยว สตรีจะต้องรับใช้ผู้ชายทุกอย่าง เป็นเสมือนทาสรับใช้ที่ต้องคอยปรนนิบัติหัวหน้าครัวเรือนและบุตรชาย ด้วยเหตุนี้ การแต่งงานจึงเป็นเสมือนการแบ่งงานกันทำระหว่างชายกับหญิง โดยที่ชายทำงานนอกบ้านและหญิงทำงานในบ้าน และยิ่งผลให้สตรีมีสถานภาพด้อยกว่าบุรุษอย่างเห็นได้ชัด (ดำรงค์ ฐานดี, 2007: 3 – 4)

แต่การใช้ชีวิตของสตรีในสมัยโซซอนนั้น สถานะทางสังคมเป็นปัจจัยหลักของวิถีชีวิตสตรีโซซอน แม้ว่าสตรีทุกคนต้องแต่งงานและเลี้ยงบุตร แต่รูปแบบการใช้ชีวิตและประเภทของงานที่สตรีต้องเผชิญนั้นแตกต่างกันตามสถานะทางสังคม สตรีในช่วงราชวงศ์โซซอนถูกแบ่งออกเป็นชนชั้นดังต่อไปนี้ สมาชิกราชวงศ์ สตรีในชนชั้นยังบัน คนสามัญชนและทาส

วิถีชีวิตของสตรีในช่วงราชวงศ์โซซอน สตรีที่เป็นยาย แม่ ภรรยา และบุตรสาวของกษัตริย์ รวมถึงภรรยาของรัชทายาทแห่งราชบัลลังก์ และนางสนมของกษัตริย์จะอาศัยในวัง บุคคลสำคัญในกลุ่มสตรีเหล่านี้ คือ ราชีน ซึ่งไม่เป็นเพียงภรรยาของกษัตริย์เท่านั้น แต่ยังถือว่าเป็นมารดาของชาติด้วย สตรีจะขึ้นเป็นราชีนเมื่อได้รับเลือกให้เป็นภรรยาขององค์รัชทายาท ก่อนกลายเป็นราชีนเมื่อสามีของเธอขึ้นสู่อำนาจ อย่างไรก็ตามมีกรณีที่ภรรยาคนที่สองได้รับเลือกให้เป็นราชีนแทนราชีนที่สวรรคตไปแล้ว

ในช่วงที่หาภรรยาของกษัตริย์หรือภรรยาขององค์รัชทายาทที่เหมาะสมไม่ได้ จะไม่มีการอนุญาตให้แต่งงาน ตัวอย่างเช่น มีการห้ามแต่งงานในช่วงเดือนมกราคมของปีที่ 17 ของรัชสมัยกษัตริย์ซองจง (ค.ศ. 1469 - 1494) เมื่อมีการตามหาเจ้าสาวให้รัชทายาท กษัตริย์ซองจงจะให้รัชทายาทมีอายุครบ 11 ปี ก่อน จึงจะพบเจ้าสาวได้ โดยระหว่างการหาเจ้าสาว สตรีสาวที่มีอายุระหว่าง 8 – 15 ปีจะถูกห้ามไม่ให้แต่งงาน ข้อห้ามนี้มีถูกนำไปใช้กับสตรีจากชนชั้นขุนนางระหว่างอายุ 8 – 17 ปี เมื่อมีการตัดสินใจที่จะหาเจ้าสาวให้กับกษัตริย์หรือรัชทายาทมีการจัดตั้งสำนักงานชั่วคราว (Karye togam) เพื่อดูแลการเลือก

เจ้าสาวและพิธีอภิเษกสมรส คุณลักษณะของผู้ที่เหมาะสมสำหรับตำแหน่งเจ้าสาวของรัชทายาท ควรมีภูมิหลังของครอบครัวที่สะอาด มีคุณธรรม และมีรูปลักษณ์ที่น่าชื่นชม ซึ่งคุณธรรมถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุด นอกจากนี้ความงามไม่ถือว่าเป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่สุด และมีการใช้กระบวนการตรวจคัดกรองอย่างเข้มงวด โดยการเยี่ยมชมครอบครัวของเด็กหญิงและเด็กหญิงเหล่านั้นจะถูกเรียกตัวไปที่พระราชวัง เพื่อตรวจสอบคุณสมบัติต่อไป

จากนั้นเด็กผู้หญิงที่ถูกเลือกจะถูกเรียกตัวไปที่พระราชวัง และจะได้รับการศึกษาเกี่ยวกับมารยาท ในวังและวิธีที่จะเป็นราชินี เมื่อการฝึกอบรมเสร็จสิ้น จึงจัดพิธีแต่งงานอย่างเป็นทางการและจะมีฐานะเป็นภรรยาของรัชทายาท โดยราชินีรับผิดชอบส่วนฝ่ายในของราชสำนักแบ่งออกเป็นสองส่วน ประกอบด้วย แนมยงบู คือ บรรดาสตรีที่มีตำแหน่งในวังรวมทั้งพระมเหสี นางสนมของกษัตริย์ (ซังกุง) และเวมยงบู คือ ภรรยาของสมาชิกคนอื่น ๆ ในราชวงศ์ ภรรยาของข้าราชการพลเรือนและทหาร ด้วยเหตุนี้ราชินีจึงทรงครองตำแหน่งสูงสุดในแง่ของสตรีในราชวงศ์ แต่ในบทบาทของราชินีทั้งหมด บทบาทที่สำคัญที่สุดคือการเป็นแม่ของบุตรของกษัตริย์ ภายใต้สังคัมลัทธิขงจื้อใหม่ซึ่งได้รับความนิยมในช่วงราชวงศ์โชซอน หน้าที่ที่สำคัญที่สุดเพียงอย่างเดียวของสตรีทุกคนคือการมีบุตร

นอกจากนี้ราชินียังต้องปฏิบัติตนให้เหมาะสมอยู่ตลอดเวลา ซึ่งมีข้อจำกัดเช่นเดียวกับนางสนมของราชสำนัก คือ การออกนอกพระราชวังจะถูกจำกัดโอกาสพิเศษเท่านั้น แต่มีการยกเว้นกฎนี้ในกรณีที่สตรีในราชวงศ์ป่วยหนักและจำเป็นต้องรักษาเฉพาะนอกบริเวณพระราชวัง เป็นไปตามกฎแนวเวบอบ

ในกรณีที่กษัตริย์ยังไม่บรรลุนิติภาวะขึ้นครองบัลลังก์ ราชินีซึ่งมักจะเป็นมารดาหรือย่าของกษัตริย์จะได้รับมอบหมายให้ดูแลงานของกษัตริย์ แต่เมื่อใดก็ตามที่อยู่ในห้องของกษัตริย์ราชินีก็ต้องแยกตัวออกจากในห้องโดยมีฉากกั้นตามความเชื่อขงจื้อว่าผู้ชายและผู้หญิงควรแยกจากกัน

ส่วนวิถีชีวิตสตรีจากชนชั้นยังบันจะได้รับชื่อเสียงและจัดอันดับตามสถานะของสามี หน้าที่ที่สำคัญที่สุดสำหรับการเตรียมตัวสำหรับพิธีกรรมบรรพบุรุษและรองรับแขกที่อาจมาเยี่ยมบ้าน

ในสังคัมยงบันจะมีตำแหน่งทางราชการแบ่งเป็นระดับต่าง ๆ ซึ่งบุคคลใดก็ตามที่ดำรงตำแหน่งราชการตั้งแต่ระดับ 6 ขึ้นไปจะได้รับอนุญาตให้ทำพิธีกรรมบรรพบุรุษสำหรับตระกูลสามรุ่นก่อนหน้า ผู้ที่ดำรงตำแหน่งระดับ 7 หรือต่ำกว่า สามารถทำพิธีกรรมบรรพบุรุษสำหรับสองรุ่นก่อนหน้าเท่านั้น แต่คนทั่วไปสามารถทำพิธีกรรมบรรพบุรุษให้พ่อแม่ได้เพียงอย่างเดียว ด้วยเหตุนี้ความสามารถของบุคคลใน

การทำพิธีกรรมบรรพบุรุษจึงถูกกำหนดโดยตำแหน่งทางสังคม โดยมีความเชื่อว่าพิธีกรรมบรรพบุรุษควรดำเนินการโดยบุตรชายคนโต ส่งผลให้สิทธิของบุตรสาวลดลงอย่างมาก เป็นผลให้ครอบครัวที่ไม่มีบุตรจะหาหญิงอุ้มบุญ เพื่อรักษาตระกูลให้คงอยู่ แต่วิธีทั่วไป คือ การรับเลี้ยงบุตรชาย หน้าที่ที่สำคัญที่สุดสำหรับสตรียั้งบัน คือ การให้กำเนิดบุตรชายเพื่อความต่อเนื่องของตระกูลสามี ประกอบพิธีกรรมของบรรพบุรุษ และสืบทอดตระกูลหลังจากที่พวกเขาเสียชีวิต เนื่องจากสตรีไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมได้ ซึ่งการประสบความสำเร็จของบุตรชายหรือทายาทเปรียบเสมือนความสำเร็จของพวกเขาเหมือนกัน การให้กำเนิดบุตรชายจึงเป็นทางเดียวที่สามารถรับประกันตำแหน่งทางสังคมของสตรีชนชั้นยั้งบัน และยังมีการสอนเพศศึกษาสำหรับสตรี โดยส่วนมากมักเกี่ยวข้องกับวิธีการให้กำเนิดบุตรชาย ในขณะที่ผู้หญิงส่วนใหญ่มีหน้าที่รับผิดชอบต่อความล้มเหลวของครอบครัวในการพยายามให้กำเนิดบุตรชาย ซึ่งการให้กำเนิดของบุตรสาวส่วนใหญ่มักพบกับความโศกเศร้า และสตรีที่มีบุตรสาวเพียงคนเดียวจะได้รับการปฏิบัติราวกับว่าพวกเธอเป็นอาชญากร

นอกจากนี้ความสามารถของภรรยาในการรับรองแขกของสามีอย่างถูกต้องถือเป็นความภาคภูมิใจของครอบครัว การไปเยี่ยมเยียนครอบครัวอื่นในชนชั้นยั้งบันนั้นเป็นรูปแบบหนึ่งของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ดังนั้นนอกจากภาระงานบ้านแล้ว การดูแลแขกจึงเป็นวิธีการรับรองสถานะของสามีในสังคมและเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมทางสังคม

ส่วนชนชั้นสามัญชนและทาส สตรีส่วนใหญ่ในราชวงศ์โชซอนมาจากชนชั้นสามัญและทาส มีหน้าที่ทำเกษตรกรรม ทอผ้า เตรียมอาหารและทำงานบ้าน โดยงานเกษตรกรรมที่ทำกันโดยทั่วไปของสตรี คือ การดั่งวัชพืชออกจากนาและดูแลสวนผัก แม้ว่าผู้ชายจะเป็นผู้ทำงานที่เกี่ยวข้องกับการทำนาข้าวส่วนใหญ่ แต่สตรีก็ต้องช่วยหว่านข้าวในฤดูใบไม้ผลิและเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง

การทอผ้ามีความสำคัญเทียบเท่ากับการเกษตร เป็นงานที่สตรีทุกคนต้องเรียนรู้ มีแนวคิดสมัยโชซอนกล่าวว่า “ผู้ชายควรทำงานภาคเกษตรในขณะที่ผู้หญิงทอผ้า” และ “ไม่มีใครสามารถกินข้าวได้โดยปราศจากการทำการเกษตรและไม่มีใครสามารถสวมเสื้อได้โดยไม่ทอผ้า” โดยหน้าที่ที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ การให้กำเนิดบุตร หากสตรีชนชั้นสามัญและทาสมีบุตรจะต้องเปลือยอก เมื่อทำมาจนเป็นวัฒนธรรม การเปลือยอกจึงเปรียบเสมือนเป็นสัญญาณว่าสตรีคนหนึ่งได้ทำหน้าที่ในการให้กำเนิดทายาทชาย (Han Hee-sook, 2004: 130 - 141)

การศึกษาและอาชีพในสังคมเกาหลีสมัยโชซอน

แม้ว่าสตรีเกาหลีแต่ละชนชั้นจะมีวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน แต่การใช้ชีวิตก็ยังคงดำรงอยู่บนแนวคิดของจื้อที่สตรีจะมีสถานภาพต่ำกว่าบุรุษและหน้าที่หลักของสตรีทุกชนชั้น คือ การแต่งงานและให้กำเนิดบุตรชาย การแม่ที่ดีของลูกและเป็นภรรยาที่เพียบพร้อมของสามี

การศึกษาแบบดั้งเดิมในสมัยราชวงศ์โชซอนมีเพียงผู้ชายเท่านั้นที่ได้รับการศึกษาอย่างเป็นระบบ โดยแบ่งตามสถานศึกษาออกเป็นระดับต่าง ๆ ได้แก่ ซอด้ง ซอวอน ฮยงกโย ซาบูฮักด้ง และราชวิทยาลัยของกยุนกวัน

ซอด้ง เป็นโรงเรียนเอกชนที่มีการเรียนการสอนระดับพื้นฐาน (เทียบเท่าระดับประถมศึกษา) ตามหมู่บ้านในสมัยราชวงศ์โครยอและโชซอนของเกาหลี แต่เดิมนั้นการเรียนการสอนในซอด้งจะเป็นการศึกษาผ่านวรรณกรรมของจีนแก่นักเรียนชายวัย 6 - 18 ปี ซอด้งจะเปิดขึ้นหรือปิดตัวลงแล้วแต่ความต้องการของผู้เป็นเจ้าของซอด้งแต่ละแห่ง โดยในสมัยโชซอน ซอด้งนับเป็นสถาบันการศึกษาในระดับพื้นฐานที่สุดของเกาหลี และมีอยู่ประมาณ 16,000 แห่ง ในเกาหลี วิชาที่เปิดการเรียนการสอนในซอด้งนั้น เริ่มที่ “วรรณกรรมอักษรพันตัว” (Thousand Character Classic) งานวรรณกรรมจีนที่ใช้เป็นหนังสืออ่านเบื้องต้น เพื่อการสอนตัวอักษรจีนแก่เยาวชนในสมัยโบราณ ก่อนที่จะเรียนต่อถึงคัมภีร์และงานวรรณกรรมต่าง ๆ ในทางขงจื้อ โดยวิธีการเรียนการสอนในซอด้งเน้นที่การเรียนด้วยการท่องจำ ผ่านการอ่านและการจำข้อความ ซึ่งลักษณะของซอด้งได้มีการเปลี่ยนแปลงมาตลอดในสมัยโชซอน ขณะที่ช่วงต้นสมัยโชซอน ซอด้งจะมีลักษณะเป็น “สถาบันการศึกษาเอกชน” มากกว่า แต่พอถึงช่วงปลายสมัยโชซอน ซอด้งก็มีสภาพเป็น “สถาบันการศึกษาของหมู่บ้าน” มากขึ้น

ซอวอน เป็นสถาบันการศึกษาที่แพร่หลายอีกแบบหนึ่งของเกาหลี ในช่วงกลางถึงปลายสมัยโชซอน โดยซอวอนเป็นสถาบันเอกชน ที่มีลักษณะผสมของศาลเจ้าในลัทธิขงจื้อ และ “โรงเรียนเตรียม” เข้ามาด้วย ซึ่งในทางระบบการศึกษาของเกาหลีสมัยโชซอนนั้น ซอวอนเป็นสถาบันหลักในการเตรียมนักเรียนเข้าสอบระดับชาติเพื่อคัดเลือกขุนนาง เรียกการสอบนี้ว่า “ควากอ” ซึ่งเกาหลีได้รับรูปแบบจากการสอบจอหงวนของจีน ในหลาย ๆ ครั้ง ซอวอนก็กลายเป็นสถาบันการศึกษาให้แก่นักเรียนจากชนชั้นยัง

บันเท่านั้น (ชนชั้นยังบัน คือชนชั้นสูงของสังคมเกาหลีสมัยโชซอน ประกอบด้วยเชื้อพระวงศ์ ราชตระกูล และขุนนางชั้นสูง มีการสืบทอดชนชั้นทางสังคมผ่านทางสายตระกูล) ซอวอนแห่งแรก ๆ ในเกาหลีก่อตั้งขึ้นในช่วงต้นสมัยโชซอน ซอวอนเกือบทั้งหมดปิดตัวลงโดยคำสั่งประกาศจากทวอนกุนผู้สำเร็จราชการแทนพระเจ้าโกจงกษัตริย์แห่งโชซอน ในช่วงที่เกาหลีเกิดความวุ่นวายทางการเมืองในช่วงปลายศตวรรษที่ 19

ฮย็ังกโย สถาบันการศึกษาของรัฐที่ตั้งขึ้นตามต่างจังหวัดของเกาหลี ในสมัยราชวงศ์โครยอและโชซอน แต่ไม่ประสบความสำเร็จหรือเป็นที่แพร่หลายนัก ฮย็ังกโยได้ปิดตัวลงใน ค.ศ. 1894 ช่วงใกล้สิ้นสุดสมัยโชซอน ก่อนที่ฮย็ังกโยหลายแห่งกลับมาเปิดอีกครั้ง โดยแปรสภาพเป็นโรงเรียนประถม ในช่วงประมาณ ค.ศ. 1900 ฮย็ังกโยถูกตั้งขึ้นมาตามหน่วยการปกครองระดับย่อย ส่วนภูมิภาคทุกแห่งของเกาหลีในสมัยนั้น เพื่อให้เป็นสถานศึกษาสำหรับเยาวชนจากชนชั้นยังบันและมุ่งเตรียมสู่การสอบควากอ แม้ว่าสังคมเกาหลีสมัยก่อนจะต้องการการศึกษาในสถาบันต่าง ๆ อยู่มากก็ตาม แต่ฮย็ังกโยไม่สามารถแข่งขันกับสถาบันการศึกษาของเกาหลีร่วมสมัยที่เป็นของเอกชนอย่าง “ซอวอน” หรือ “ซอดัง” ได้

ซาบูฮักดั่ง หรือเรียกโดยย่อว่า ซาฮัก เป็นสถานศึกษา 4 แห่งที่จัดการศึกษาในระดับมัธยม ตั้งอยู่ในบริเวณทางตะวันออก ทางใต้ ทางตะวันตก และกลางเมืองหลวง (กรุงโซล) โดยซาบูฮักดั่งแต่ละแห่งจะรับนักเรียนเป็นจำนวนจำกัด แห่งละ 100 คน ซาบูฮักดั่งมีหน้าที่เดียวกันกับโรงเรียนแบบอื่นตามต่างจังหวัดของเกาหลีในสมัยโชซอน เมื่อนักเรียนจากทั้งฮย็ังกโยและซาบูฮักดั่ง มีอายุราว 18 - 19 ปี จะสอบใบอนุญาตแบบดั้งเดิมและสอบใบอนุญาตทางวรรณกรรม ซึ่งการสอบทั้งสองนี้ เป็นการสอบสาขาวรรณกรรมในระดับเบื้องต้นที่อยู่ในการสอบควากอ นักเรียนที่สอบผ่านจะสามารถเข้าศึกษาต่อในราชวิทยาลัย “ซองกยุนกวัน”

ราชวิทยาลัยซองกยุนกวัน หรือ แทฮัก เป็นสถาบันศึกษาชั้นสูงสุดของเกาหลี ในสมัยปลายราชวงศ์โครยอ และช่วงราชวงศ์โชซอน พื้นที่ราชวิทยาลัยซองกยุนกวันอยู่ในกรุงโซล ราชวิทยาลัยแห่งนี้ได้แปรสภาพมาเป็นมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน หลังจากการเริ่มต้นราชวงศ์โชซอน ใน ค.ศ. 1394 ปฐมกษัตริย์ของราชวงศ์โชซอนทรงรับสั่งให้ย้ายซองกยุนกวันมายังเมืองฮันซอง (กรุงโซล ในปัจจุบัน) และมีการตั้งฮย็ังกโย 360 แห่งทั่วประเทศ ใน ค.ศ. 1398 ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นระบบการศึกษาของเกาหลีสมัยโชซอน

ส่วนการศึกษาของสตรีนั้น สตรียังไม่ได้รับการศึกษาอย่างเป็นระบบ เนื่องจากไม่สอดคล้องต่อคำสอนขงจื้อ สตรีส่วนใหญ่ไม่รู้หนังสือและไม่ได้รับอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือเข้าร่วมกิจกรรมใด ๆ กับบุรุษ สตรีจะได้รับการฝึก เพื่อเตรียมเป็นภรรยาที่ดีเท่านั้น การศึกษาสำหรับสตรีก็ถูกกำหนดให้เรียนรู้เกี่ยวกับ “ฮยอนโม ยางซอ” ซึ่งเป็นอุดมคติทางการศึกษาตามแบบอย่างขงจื้อ คือ การเป็นแม่ที่เฉลียวฉลาด ภรรยาที่จิตใจดี และสร้างอุดมคติของการเป็นมารดาและภรรยาที่ดี การถือพรหมจรรย์ การเชื่อฟังบุรุษ การมีเมตตาและมารยาท นอกจากสตรีจะได้รับการศึกษาเพื่อเป็นภรรยาที่ดีแล้ว ยังเรียนการเย็บปักถักร้อยอีกด้วย แต่ช่วงหลังของศตวรรษที่ 18 สตรีชนชั้นยังบันเริ่มอ่านหนังสือ จึงมีนวนิยายยอดนิยมสำหรับสตรี ได้แก่ Simch'ongjon, Chunhyangjon, Sukhyangjon, Ongnumong, Kuunmong, Sassinamjonggi, Pakssijon, Changhwa hongnyonjon, Hongkiltongj Chemn, Samkukchi, Chemamujoo โดยเนื้อหาหลักของนวนิยายจะกล่าวถึงความจงรักภักดี บุตรชายที่อุทิศตน สตรีที่มีคุณธรรม รวมถึงบทเรียนเกี่ยวกับศีลธรรมซึ่งล้วนเป็นคำสอนขงจื้อทั้งสิ้น (Han Hee-sook, 2004: 139)

เนื่องจากข้อจำกัดทางการศึกษา ส่งผลให้หน้าที่ส่วนใหญ่ของสตรีเป็นการดูแลบ้านและมีอาชีพเป็นเกษตรกรหรือคนทอผ้า ซึ่งเป็นอาชีพที่อาศัยการฝึกฝนแทนการศึกษา ไม่ต้องทำงานไกลบ้านและไม่ต้องออกงานสังคม แต่ก็มีสตรีบางส่วนที่ได้รับการศึกษาต่างจากสตรีทั่วไป เนื่องจากสังคมโซซอนปฏิบัติตามขงจื้ออย่างเคร่งครัด ทำให้เกิดระบบแพทย์หญิงขึ้น (แพทย์หญิงมาจากภาษาเกาหลี คือ 巫女 หรือ อีย-นยอ แปลตรงตัวว่าแพทย์หญิงในสมัยโซซอน) เพื่อรับผิดชอบการดูแลผู้ป่วยหญิงโดยเฉพาะ เป็นไปตามแนวขอบ (กฎแห่งชายกับหญิง) โดยแพทย์หญิงมี 2 ประเภท คือ ผู้ที่ทำงานภายในวังและผู้ที่ทำงานให้กับคลินิกสุขภาพที่รัฐสนับสนุนซึ่งตั้งอยู่ในบางพื้นที่ของประเทศ แพทย์หญิงที่ทำงานในวังมีหน้าที่ดูแลผู้หญิงของวัง และผู้ที่ทำงานในคลินิกสุขภาพมีหน้าที่ดูแลผู้หญิงในชนชั้นสามัญ ส่วนแพทย์ชายก็ไม่สามารถแตะต้องผู้ป่วยหญิงได้และแพทย์หญิงเหล่านี้มีบทบาทในการผดุงครรภ์เช่นกัน โดยระบบแพทย์หญิงเกิดขึ้นช่วงปีที่ 6 ของรัชสมัยกษัตริย์แทจง (ค.ศ. 1400 - 1418) เห็นว่าควรให้หญิงสาวฝึกฝนเพื่อเป็นแพทย์ที่เชี่ยวชาญ (สถานที่จ่ายยา รักษาผู้ป่วยและที่ฝึกฝนแพทย์) และยังคงกล่าวเกี่ยวกับผู้ป่วยหญิงที่ยอมเสียชีวิตมากกว่ายอมไปพบแพทย์ชาย จึงควรให้หญิงสาวฝึกอบรมการแพทย์ที่จำเป็น เพื่อช่วยชีวิตผู้ป่วยหญิง

อย่างไรก็ตามจำนวนของแพทย์หญิงเพิ่มขึ้นหลังจากมีคำสอนแนวนอบ (กฎแห่งชายกับหญิง) และเมื่อความต้องการแพทย์หญิงในพื้นที่ห่างไกลเพิ่มขึ้น เซแซงวอนจะเริ่มเลือกเด็กสาวที่เฉลียวฉลาด อายุตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป แล้วส่งพวกเขากลับไปยังพื้นที่เหล่านั้นเมื่อการฝึกอบรมเสร็จสิ้น แพทย์หญิงจะได้รับค่าจ้างจากรัฐบาลปีละสองครั้ง นอกจากนี้นักเรียนที่เรียนดีจะได้รับค่าตอบแทนรายเดือน โครงสร้างของระบบนี้ทำให้แพทย์สตรีมีความรู้และทักษะทางการแพทย์จำนวนมาก

การศึกษาของแพทย์หญิงได้รับการฟื้นฟูมากขึ้น ในช่วงรัชสมัยของกษัตริย์ซองจง (ค.ศ. 1469 -1495) แพทย์หญิงเหล่านี้แบ่งออกเป็นสามระดับ ระดับแรกประกอบด้วยแพทย์หญิงที่เชี่ยวชาญที่สุดสองคน เรียกว่า แนนอี (naeui) เป็นผู้ได้รับค่าจ้างรายเดือน ระดับที่สอง เรียกว่า คันบยงออี (kanbyongui) ประกอบด้วยผู้หญิง 20 คน ซึ่งมีเพียง 4 คนเท่านั้นที่ได้รับค่าจ้าง ระดับที่สาม เรียกว่า โชฮักออี (ch'ohakui) คือ ผู้หญิงที่ล้มเหลวในการพัฒนาทักษะทางการแพทย์ เมื่ออายุ 40 จะถูกส่งกลับไปยังบ้านเกิดของเธอและถูกแทนที่ด้วยผู้หญิงที่จะฝึกเป็นแพทย์คนใหม่

นอกจากนี้ในบางโอกาสแพทย์หญิงบางคนสามารถเลื่อนสถานะทางสังคมของตนให้สูงขึ้นจากการเป็นสามัญชน ส่วนมากมักจะเกี่ยวข้องกับการรักษาสมาชิกหญิงของราชวงศ์ที่ประสบความสำเร็จ ตัวอย่างเช่น ในช่วงรัชสมัยของกษัตริย์ยองโจ (ค.ศ. 1724 - 1776) แพทย์หญิงที่มีความรู้และทักษะทางการแพทย์ระดับสูง ได้รับการเลื่อนตำแหน่งจากทำงานคลินิกสุขภาพของสามัญชนให้ทำงานในราชวัง

ในขณะที่แพทย์หญิงถือได้ว่าเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญ แต่สถานะทางสังคมยังคงอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากอาจเป็นบุตรทาสหรือเป็นบุตรของกีกแซง (Kisaeng) ต่อมาในช่วงรัชสมัยของกษัตริย์ยอนชานกุน แพทย์หญิงเหล่านี้เริ่มได้รับการสนับสนุนในฐานะนักแสดงหญิง เป็นผลให้จากแพทย์หญิงมักจะกลายเป็นผู้ให้ความบันเทิงในระหว่างงานรื่นเริงภายในวัง ผู้หญิงดังกล่าวที่ทำหน้าที่สองบทบาทของแพทย์และนักบันเทิงเรียกว่า หยักบังกีกแซง (Yakbang Kisaeng) หรือ กีกแซงห้องยา โดยกีกแซง คือ สตรีที่มีทักษะเฉพาะ เช่น การเต้นรำ ความรู้ทางการแพทย์หรือการฝังเข็ม เป็นต้น กีกแซงเหล่านี้จะมาจากชนชั้นต่ำ ได้รับการพิจารณาให้เป็นสมบัติของรัฐ และเป็นหน้าที่เดียวที่ได้รับอนุญาตให้ติดต่อกับผู้ชายอย่างเปิดเผย (Han Hee-sook, 2004: 145 - 148)

จะเห็นได้ว่าสถานภาพของสตรีในสังคมโซซอนถูกกดให้ต่ำลงด้วยแนวคิดขงจื้อ สตรีจึงไม่สามารถเข้าถึงการศึกษาได้ ด้วยข้อจำกัดสังคมและการศึกษา ทำให้อาชีพของสตรีส่วนมากใช้การฝึกฝนมากกว่า

ความรู้ที่ได้รับจากการศึกษา เช่น เกษตรกรรม การทอผ้า เป็นต้น แม้ว่าจะมีสตรีบางส่วนได้เป็นแพทย์หญิงและได้ทำงานในราชวัง แต่ก็ยังถูกกีดกันทางเพศ แสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมในสังคมชอง

การเข้ามาของชาติตะวันตก

ในคริสต์ศตวรรษที่ 16 และ 17 ชาวยุโรปให้ความสนใจกับการสำรวจทางทะเลและค้นพบเส้นทางเดินเรือมาสู่เอเชีย มีผลให้เกิดการขยายตัวทางการค้าอย่างกว้างขวาง เมื่อยุโรปมีการปฏิวัติอุตสาหกรรมในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ชาวยุโรปก็ให้ความสนใจกับการยึดดินแดนต่าง ๆ ในโพ้นทะเลเป็นอาณานิคม เพื่อเป็นแหล่งวัตถุดิบและเพื่อระบายสินค้า ชาวยุโรปเดินทางมาเอเชียตะวันออกโดยมักค้าขายกับจีนเป็นที่แรกเนื่องจากกิตติศัพท์ความมั่งคั่งด้วยทรัพยากรประเภทต่าง ๆ

ใน ค.ศ. 1832 พ่อค้าอังกฤษเดินเรือเข้ามาบริเวณชายฝั่งจังหวัด ชุงชอง เพื่อขอทำการค้ากับเกาหลีแต่ถูกปฏิเสธจากการ ใน ค.ศ. 1845 เรือรบอังกฤษล่องเรือเข้ามาในน่านน้ำเกาหลีมากกว่าหนึ่งเดือน เพื่อสำรวจเกาะต่าง ๆ ที่อยู่ระหว่างเกาะเชจูกับชายฝั่งทางตอนใต้ของคาบสมุทรเกาหลีใน ค.ศ. 1846 เรือรบฝรั่งเศสสามลำจอดทอดสมอบริเวณชายฝั่งจังหวัดชุงชอง และหลังจากส่งจดหมายให้ราชสำนักก็เล่นเรือกลับไปใน ค.ศ. 1854 เรือรบรัสเซียสองลำแล่นเข้ามาในเกาหลีบริเวณชายฝั่งจังหวัดฮัมกยอง ค.ศ. 1866 นักผจญภัยชาวเยอรมันเดินเรือเข้ามาในน่านน้ำเกาหลี เพื่อขออนุญาต ทำการค้าแต่ก็ถูกปฏิเสธ ใน ค.ศ. 1866 เรือพาณิชย์ของสหรัฐอเมริกาเดินเรือเข้าไปในแม่น้ำแทตองจนไปถึงเมืองเปียงยางทหารเรือและชาวเกาหลีท้องถิ่นรอบเข้าไปเผาเรือและฆ่าลูกเรือที่พยายามขึ้นฝั่ง

การเข้ามาของเรือชาวตะวันตกสร้างความหวัดกลัวให้กับทางการเกาหลีเป็นอย่างยิ่ง เพราะเกาหลีเกรงว่าจะประสบชะตากรรมเดียวกับจีนที่พ่ายแพ้สงครามฝิ่นกับอังกฤษ เมื่อ ค.ศ. 1839 - 1842 ทางการเกาหลีพิจารณาเห็นว่า การปฏิเสธการติดต่อค้าขายกับตะวันตกตั้งแต่เริ่มแรก เป็นวิถีทางที่จะป้องกันความหายนะที่เกิดขึ้นกับเกาหลีเหมือนเช่นจีน เหตุผลอีกประการหนึ่งในการปฏิเสธความสัมพันธ์ทางการค้ากับตะวันตก คือ การกลัวการเผยแผ่ศาสนาคริสต์ เนื่องจากจำนวนผู้เปลี่ยนศาสนาไปนับถือศาสนาคริสต์เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ในต้นรัชสมัยของพระเจ้าโกจง (ค.ศ. 1852) มีคนเปลี่ยนศาสนาเพิ่มมากขึ้นถึง 23,000 คน เมื่อคริสต์ศาสนาถูกพิจารณาว่าเป็นลัทธิความเชื่อที่อันตรายต่อคำสอนของขงจื้อ ทางการเกาหลีสั่งให้ปราบปรามและประหารชีวิตบาทหลวงคาทอลิกและผู้เปลี่ยนศาสนาเป็น

จำนวนมากในต้น ค.ศ. 1866 (พิพาดา ยังเจริญ, 2013: 61 - 62) ในช่วงทวอนกุนมีอำนาจทางการเมือง การปกครอง ทวอนกุนยึดมั่นในนโยบายอยู่อย่างโดดเดี่ยวมาโดยตลอด แต่ในระยะเวลาดังกล่าวเกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมที่มีผลต่อการหมดอำนาจของทวอนกุนและการเปิดประเทศของเกาหลี ตั้งแต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 นักปราชญ์กลุ่มซิกข์ เป็นกลุ่มที่เกิดขึ้นจากความต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม มีสมาชิกเป็นข้าราชการที่ไม่มีโอกาสมีส่วนร่วมทางการเมืองเป็นส่วนใหญ่ (พิพาดา ยังเจริญ, 2013: 57) สนับสนุนให้เกาหลีทำการค้ากับญี่ปุ่นและประเทศตะวันตก เพราะจะเป็นวิธีที่ทำให้เกาหลีมั่นคงและมีอำนาจ

ในช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 มีการเรียกร้องให้รัฐบาลทำการค้ากับอังกฤษ เมื่อพ่อค้าอังกฤษเข้ามาขออนุญาตทำการค้า ในงานเขียนของ ชเวฮันกี เรื่อง descriptions of the nations of the world (ค.ศ. 1857) แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นที่เกาหลีต้องเปิดประเทศเพื่อติดต่อกับชาวตะวันตกซึ่งเป็นช่องทางสร้างความมั่งคั่งให้กับเกาหลีและเรียนรู้เทคโนโลยีที่ก้าวหน้าของตะวันตก ปักคยูซู ศีกษางานหลากหลายเกี่ยวกับอารยธรรมตะวันตก และแสดงความเห็นด้วยอย่างยิ่งที่เกาหลีจะต้องเปิดประเทศสู่ความคิดและวิถีทางของตะวันตก โอ คยองชอก ล่ามที่มาจากชนชั้นขุนอินเคยเดินทางไปจีนและศึกษางานหลากหลายที่เกี่ยวกับตะวันตก ก็สนับสนุนให้เกาหลีเปิดประเทศและเรียนรู้วัฒนธรรมของชาติตะวันตก ดังนั้นกระแสที่ต้องการติดต่อกับชาวตะวันตกจึงเพิ่มมากขึ้นในสังคมเกาหลี (พิพาดา ยังเจริญ, 2013: 66 - 67) การติดต่อกับชาติตะวันตกนี้ ส่งผลต่อการพัฒนาการศึกษาในช่วง ค.ศ. 1880 เป็นต้นมา

จุดเปลี่ยนของการศึกษาในเกาหลี

รัฐบาลเกาหลีให้ความสนใจเป็นอย่างมากเกี่ยวกับสาขาการศึกษาของต่างประเทศและมองหาสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อนักเรียนเกาหลี ใน ค.ศ. 1880 กลุ่มนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญรวม 58 คน เยี่ยมชมสถาบันการศึกษาทุกประเภทที่ญี่ปุ่นเป็นเวลา 70 วัน ต่อมาใน ค.ศ. 1881 รัฐบาลส่งนักเรียนกลุ่มแรกจำนวน 69 คน ไปที่เมืองเทียนจิน ประเทศจีน เป็นเวลา 12 เดือน เพื่อศึกษาภาษาต่างประเทศ และวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ โดยเฉพาะการประดิษฐ์อาวุธและวิศวกรรมเครื่องกล ใน ค.ศ. 1883 ส่งนักเรียนจำนวน 69 คน เพื่อเรียนวิชาชีพในหลายโรงเรียนที่โตเกียว ประเทศญี่ปุ่น เป็นเวลา 1 ปี ในปีเดียวกัน

รัฐมนตรีเกาหลีเดินทางไปอเมริกา เพื่อพบคณบดีของวิทยาลัยแห่งบอลทิมอร์และพูดถึงการเรียนการสอนโดยมิชชันนารีในเกาหลี ในการติดต่อกครั้งนี้ทำให้คณบดีเขียนถึงมิชชันนารีเมธอดิสต์ในญี่ปุ่น ผู้เคยเดินทางไปเกาหลี ถือเป็นการปูทางให้การก่อตั้งโรงเรียนคริสเตียนโดยมิชชันนารี

ความพยายามแรกของรัฐบาลในการสร้างสถาบันการศึกษาอย่างตะวันตกเกิดขึ้น ใน ค.ศ. 1886 มีการสร้างยุคของคองวอนหรือโรงเรียนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนเป็นมิชชันนารีอเมริกันสอนภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์และรัฐศาสตร์ แต่สถาบันนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนที่เหมาะสม จึงปิดตัวลงใน ค.ศ. 1894 ต่อมาการสอบเข้าตามแบบขงจื้อเก่าและการสอบแต่งตั้งข้าราชการถูกยกเลิกไปเมื่อ ค.ศ. 1895 ดังนั้นการศึกษาระดับสูงในระบบขงจื้อจึงไม่ได้รับการสนใจเท่าในอดีต

การศึกษาโดยมิชชันนารีเริ่มต้นใน ค.ศ. 1884 จากการเข้ามาของมิชชันนารีเมธอดิสต์ชาวอเมริกัน Robert S. Maclay ผู้ที่พระเจ้าโจจงทรงอนุญาตให้ดำเนินงานด้านการศึกษาเดินทางไปอเมริกาของรัฐมนตรีเกาหลีครั้งก่อน ทำให้มีโรงเรียนชายล้วนหลายแห่งเกิดขึ้น โรงเรียนชายพาเจและโรงเรียนชายคยองชินถูกสร้างขึ้นใน ค.ศ. 1886 ที่โซล ต่อมาโรงเรียนซังซิลถูกสร้างขึ้นในพยงยาง ใน ค.ศ. 1897 และโรงเรียน Hosudon ที่แคซอง ใน ค.ศ. 1904 นักเรียนชายสามารถเข้าเรียนได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงสถานะทางสังคม นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาส่วนมาก โดยเฉพาะนักเรียนจากโรงเรียนพาเจ ซึ่งกลายเป็นผู้นำในการต่อต้านจักรวรรดิญี่ปุ่น และภายใน ค.ศ. 1908 มีการก่อตั้งโรงเรียนชายประมาณ 12 แห่ง (J.E. Jayasuriya, 1980: 21 - 24)

โรงเรียนสตรีฮิวา: จุดเริ่มต้นของการศึกษาของสตรีในเกาหลี

การศึกษาสำหรับสตรีครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1884 มิชชันนารีแมรี เอฟ. สแครนตัน (Mary F. Scranton) มิชชันนารีหญิงชาวอเมริกันและคณะมิชชันนารีแห่งคริสตจักรเมธอดิสต์เดินทางมาเกาหลี ถือเป็นมิชชันนารีกลุ่มแรก สแครนตันเห็นสถานะของเด็กหญิงและสตรีเกาหลีที่น่าสงสารจึงพยายามสร้างโรงเรียนสตรีขึ้น ในเดือนตุลาคมปีถัดมา สแครนตันซื้อที่ดินที่ซองดง จังหวัดโซล สแครนตันได้ตั้งสถานศึกษาสำหรับสตรีเกาหลีเพื่อเผยแผ่ศาสนาและช่วยเหลือสตรีเกาหลี ใน ค.ศ. 1886

ชื่อ “อีฮวาฮักดั่ง (Ewha Hakdang)” หรือโรงเรียนอีฮวา โดยจุดประสงค์ของโรงเรียน คือ เพื่อเผยแผ่ คริสตศาสนาและทำให้นักเรียนเป็นสตรีเกาหลีที่ดียิ่งขึ้น

เมื่อสแครนตันมาถึงกรุงโซล ชาวเกาหลีส่วนใหญ่ไม่เคยเห็นชาวต่างชาติมาก่อนจึงกลัวที่จะ ทักทายกับเธอ และมีข่าวลือว่าชาวต่างชาติสร้างโรงเรียน เพื่อกินเด็กหรือฆ่าพวกเขาและใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเป็นเลนส์กล้อง (남유선, 2009) การหานักเรียนหญิงนั้นเป็นเรื่องยาก เพราะสตรีเกาหลีไม่ เคยรับการศึกษาและไม่เคยไปโรงเรียน แต่โรงเรียนอีฮวาก็มีนักเรียนหญิงคนแรกในที่สุด ต่อมาก็เริ่มมี เด็กหญิงจากข้างถนน เด็กกำพร้า และเด็กยากจนเข้ามาเรียน โดยความช่วยเหลือจากสแครนตัน เด็กหญิงเหล่านี้จะนอนที่โรงเรียนและไปโบสถ์เมธอดิสต์ใกล้โรงเรียนในวันอาทิตย์

ใน ค.ศ. 1888 สแครนตันกล่าวว่า “เป้าหมายสูงสุดของเราไม่ใช่เพื่อให้ผู้หญิงเหล่านี้ใช้ชีวิตอย่าง ชาวตะวันตก เราแค่อยากทำให้คนเกาหลีเป็นคนเกาหลีที่ดีขึ้น เราหวังว่าชาวเกาหลีจะภาคภูมิใจในการ ดำเนินชีวิตของพวกเขาผ่านพระเยซูและคำสอนของพระองค์ เราต้องการทำให้ชาวเกาหลีสมบูรณ์” (남유선, 2009)

โรงเรียนอีฮวาก่อตั้งใน ค.ศ. 1886 บนพื้นที่ประมาณ 660 ตารางเมตร ซึ่งเป็นบ้านของสแครนตัน ในของดง จังหวัดโซล มีห้องเรียนที่สามารถรองรับนักเรียนได้ประมาณ 35 คน และมีที่พักสำหรับพัก อาจารย์ โรงเรียนอีฮวาเริ่มจากนักเรียนคนเดียว ในวันที่ 31 พฤษภาคม 1886 มีนักเรียนคนแรกชื่อ คิม เป็นนางสนมของข้าราชการระดับสูง เธออยากเรียนภาษาอังกฤษและทำงานเป็นล่ามภาษาอังกฤษของ สมเด็จพระราชินีในอนาคต เธอเรียนภาษาอังกฤษแบบตัวต่อตัวเป็นเวลาสามเดือน แต่เธอลาออกหลังจากนั้น ต่อมาในปลายเดือนมิถุนายน สแครนตันรับนักเรียนคนใหม่เป็นเด็กหญิงจากข้างถนนอายุ 12 ปี ชื่อ Kkon-nim เข้าศึกษาและกลายเป็นนักเรียนถาวรคนแรก ส่วนนักเรียนคนที่สองเป็นเด็กกำพร้า ที่จริง แล้วสแครนตันต้องการนักเรียนจากชนชั้นยังบัน แต่ไม่สามารถหาได้ จึงรับลูกคนจนและเด็กกำพร้ามาเป็น นักเรียนแทน

ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1887 พระเจ้าโกจงพระราชทานชื่อเป็น “อีฮวาฮักดั่ง (Ewha Hakdang)” หรือโรงเรียนอีฮวา ดอกไม้ประจำโรงเรียน คือ ดอกแพร์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของ ราชนวงศ์โชซอน และยังเปรียบเสมือนความบริสุทธิ์และความมีชีวิตชีวาของสตรี มีทฤษฎีมากมายเกี่ยวกับการตั้งชื่อ “อีฮวา” ทฤษฎีแรก คือ มีทุ่งแพร์ขนาดใหญ่บนพื้นที่ที่ตั้งโรงเรียนอีฮวา ทฤษฎีที่สองคือ

มีศาลาพักร้อนชื่ออีฮวาจอง อยู่ถัดจากโรงเรียน เพื่อให้ผู้คนที่พักผ่อนและใช้เวลาว่าง และทฤษฎีที่สามคือ พระเจ้าโกจงต้องการให้โรงเรียนอีฮวาให้การศึกษาแก่สตรีเกาหลีและทำให้พวกเขาสดใสเช่นดอกกุ๊กแพร่สีขาวยบรีสุทธิ

ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1887 มีการก่อตั้งโรงพยาบาลสตรีแห่งแรกของเกาหลี โดยได้รับความช่วยเหลือด้านการเงินจากโบสถ์เมธอดิสต์ หลังจากนั้นพระเจ้าโกจงพระราชทานชื่อ “โพกุก ยอกวัน (Bogu Yeogwan)” หมายความว่า โรงพยาบาลดูแลและรักษาสตรี เป็นรากฐานของวิทยาลัยการพยาบาลและการแพทย์อีฮวา และเป็นศูนย์การแพทย์ของมหาวิทยาลัยสตรีอีฮวาในปัจจุบัน การเปิดโรงพยาบาลสตรีเป็นเรื่องดีสำหรับผู้ป่วยหญิง เนื่องจากช่วงนั้นแพทย์ส่วนมากเป็นผู้ชายและสังคมเกาหลีแยกเพศชายหญิงอย่างเคร่งครัด ทำให้สตรีไม่ได้รับการรักษาพยาบาลโดยทั่วไป โพกุก ยอกวัน เริ่มให้การศึกษาพยาบาลใน ค.ศ. 1903 ซึ่ง ค.ศ. 1887 โรงเรียนอีฮวามีนักเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 7 คน

ต่อมาใน ค.ศ. 1888 มีนักเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 18 คน ใน ค.ศ. 1893 มีนักเรียน 30 คน และใน ค.ศ. 1896 มีนักเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 46 คน เมื่อมีนักเรียนเพิ่มขึ้นจึงมีการสร้างอาคาร 2 ชั้น เป็นอาคารหลัก ใน ค.ศ. 1889 มีครูสอนภาษาเกาหลีหญิงคนแรก คือ อี กยองซุก เป็นบุตรบุญธรรมของสแครนตัน (윤태상, 2011)

เนื่องจากเป็นโรงเรียนที่สร้างขึ้นโดยคริสตจักรโปรเตสแตนต์จึงสอนพระคัมภีร์เป็นสำคัญ ในตอนแรกเป็นการเรียนการสอนใช้ภาษาอังกฤษและเกาหลี วิชาตะวันตกเบื้องต้นสอนโดยภาษาอังกฤษ วิชาตะวันตกศึกษาและวรรณกรรมทางศาสนาเรียนเป็นภาษาเกาหลี ภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก ซึ่งมีนักเรียนเรียนคิดเป็นหนึ่งในสามของนักเรียนทั้งหมด มีการสอนขับร้อง และเย็บปักถักร้อย

ใน ค.ศ. 1898 นักเรียนโรงเรียนอีฮวาขอให้มีการสอนภาษาจีนและเห็นว่าควรบรรจุลงภาษาจีนในหลักสูตร เพราะเมื่อบุรุษได้เรียน สตรีก็ควรได้เรียนด้วย แสดงให้เห็นว่าการศึกษาของสตรีได้รับการพัฒนาในสมัยนั้น การเรียนภาษาจีนเป็นเครื่องหมายถึงการศึกษาที่ดี เนื่องจากมีเพียงบุรุษและคนชั้นสูงเท่านั้นที่ได้เรียน นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความเท่าเทียมด้วย

ใน ค.ศ. 1899 อีฮวาตีพิมพ์หนังสือแบบเรียนสรีรวิทยาของมนุษย์ (human physiology) เล่มแรกในเกาหลี และเดือนกันยายน ค.ศ. 1904 มีการสอนหลักสูตรระดับมัธยมต้น 4 ปี ต่อมาใน ค.ศ. 1908 มีหลักสูตรสามัญ และหลักสูตรมัธยมปลาย

ช่วงก่อน ค.ศ. 1908 จะไม่มีพิธีสำเร็จการศึกษาแยกต่างหาก นักเรียนส่วนใหญ่จะจบการศึกษา โดยการแต่งงาน ผู้สอนศาสนาหรือครูจะจัดงานแต่งงานให้นักเรียนหญิงที่ถึงวัยแต่งงาน ผู้สอนศาสนาจะช่วยเหลือและช่วยเตรียมของใช้จำเป็นสำหรับการแต่งงานให้ แต่มีเงื่อนไข คือ นักเรียนที่จะแต่งงานต้องนับถือคริสตจักรเมธอดิสต์ โดยพิธีแต่งงานแบบตะวันตกครั้งแรกในเกาหลีจัดขึ้นเมื่อวันที่ 18 เมษายน 1897 ที่โรงเรียนอีฮวา เจ้าบ่าวคือ โชมันซู และเจ้าสาวคือ คิมรยุนซี เป็นนักเรียนโรงเรียนอีฮวา 9 ปี ส่วนโชมันซูเป็นอาจารย์สอนภาษาเกาหลีของ Josephine Ophelia Paine แห่งอีฮวา (김은신, 1995: 84 - 86)

ภายใน ค.ศ. 1908 มีโรงเรียนจำนวน 25 แห่ง ที่ก่อตั้งโดยมิชชันนารี โดยครั้งหนึ่งเป็นโรงเรียนสตรี แสดงให้เห็นการศึกษาของสตรีที่เพิ่มขึ้นอย่างแพร่หลาย โดยสิ่งที่โรงเรียนมิชชันนารีให้ความสำคัญที่ต่างจากการศึกษาอย่างขงจื้อ คือ การที่ทุกคนสามารถได้รับการศึกษาแทนที่จะเป็นชนชั้นสูงเท่านั้นและการเปิดโอกาสทางการศึกษาให้สตรี (J.E. Jayasuriya, 1980: 24)

อีฮวาอังกตังในยุคอาณานิคม

ญี่ปุ่นเข้าปกครองเกาหลี ตั้งแต่ ค.ศ. 1910 - 1945 และเข้าแทรกแซงในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านเศรษฐกิจ การคมนาคม การคลัง ซึ่งการศึกษาก็เป็นหนึ่งในสิ่งที่ญี่ปุ่นเข้ามาแทรกแซง โดยญี่ปุ่นปรับระบบการศึกษาของสถานศึกษาในเกาหลี มีเป้าหมายเพื่อเผยแพร่ภาษาญี่ปุ่นให้เป็นภาษาประจำชาติ มีการแบ่งประเภทของสถานศึกษาออกเป็น 3 ประเภท คือ การศึกษาทั่วไป การศึกษาสายอาชีพ และการศึกษาสายเทคนิค ทำให้ระดับการศึกษานั้นต่ำลง ถือเป็นการจำกัดการศึกษา เมื่อเปรียบเทียบกับระบบโรงเรียนของญี่ปุ่นที่มีโรงเรียนประถมมัธยมต้น มัธยมปลาย โรงเรียนอาชีวศึกษา และมหาวิทยาลัย เกาหลีมีโรงเรียนทั่วไป (4 ปี) โรงเรียนมัธยมปลายทั่วไป (4 ปี) โรงเรียนมัธยมปลายสตรีทั่วไป (3 ปี) โรงเรียนสายอาชีพ (2-3 ปี) และโรงเรียนเทคนิค (3-4 ปี) โรงเรียนมีเป้าหมายที่จะให้การศึกษาแก่คนทั่วไปและส่งเสริมภาษาญี่ปุ่น นอกจากนี้การลดระดับการศึกษาโดยรวมให้อยู่ใน “ระดับมัธยมปลาย” ไม่มีการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากถูกจำกัดการศึกษาระดับสูงทั้งหมด วิทยาลัยเทคนิคมีเป้าหมายเพื่อให้การศึกษาเฉพาะด้านในด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม การแพทย์ และเศรษฐศาสตร์ เป็นสถาบันที่วางแผนไว้สำหรับการตั้งอาณานิคมที่มีประสิทธิภาพ (이화역사관, 1994: 120 - 121)

มีการตั้ง "กฎของโรงเรียนเอกชน" กำหนดว่าเมื่อจัดตั้งโรงเรียนเอกชนจะต้องได้รับอนุญาตจากทางการไซออน ใน ค.ศ. 1911

มาตราที่ 2 การจัดตั้งโรงเรียนเอกชนจะต้องได้รับความเห็นชอบจากทางการไซออน การรับรองจะต้องตามเกณฑ์ต่อไปนี้ 1) วัตถุประสงค์ 2) ชื่อที่ตั้ง 3) กฎของโรงเรียน 4) แผนของครูแผนของครูและเจ้าของ 5) งบประมาณประจำปี 6) วิธีการบำรุงรักษา 7) ประวัติของผู้ก่อตั้งและครู

มาตราที่ 6 หลักสูตรของโรงเรียนเอกชนสายอาชีพกับสายเทคนิคต้องใช้หลักสูตรที่สอดคล้องกับโรงเรียนประเภทอื่น ๆ

มาตราที่ 7 โรงเรียนเอกชนจะต้องมีคำว่า "เอกชน" ในชื่อโรงเรียน

มาตราที่ 9 โรงเรียนเอกชนจะต้องใช้หนังสือเรียนที่จัดทำและผ่านการตรวจสอบจากทางการไซออน

มาตราที่ 10 ครูของโรงเรียนเอกชนจะต้องมีความเชี่ยวชาญภาษาญี่ปุ่นและมีระดับการศึกษาเทียบเท่ากับโรงเรียนที่เกี่ยวข้อง

มาตราที่ 11 ผู้ใดที่ฝ่าฝืนกฎหมายจะไม่สามารถเป็นผู้ก่อตั้งโรงเรียนและครูได้

เกณฑ์ในการจัดตั้งโรงเรียนเอกชนนั้น ถือเป็นวิธีการควบคุมโรงเรียนเอกชนที่มีส่วนช่วยในการศึกษาของประชาชนอย่างแท้จริง แม้จะมีการควบคุมโรงเรียนเอกชน แต่ใน ค.ศ. 1912 มีโรงเรียนมัธยมของรัฐบาลเพียงสองแห่งในประเทศเท่านั้น และมีโรงเรียนมัธยมสตรีของรัฐแห่งเดียวในจังหวัดโรงเรียนเอกชนจึงมีนักเรียนมากกว่าโรงเรียนในสังกัดของรัฐ แต่หลังการล่มสลายของราชวงศ์ไซออนใน ค.ศ. 1915 จำนวนโรงเรียนเอกชนลดลงอย่างรวดเร็วเหลือ 1,154 แห่ง จากที่เคยมี 2,080 แห่ง ใน ค.ศ. 1910

ใน ค.ศ. 1910 อีฮวาฮักตั้ง เปิดหลักสูตรมหาวิทยาลัยในเดือนกันยายน ถือเป็นครั้งแรกของเกาหลี และมหาวิทยาลัยอีฮวาถูกตั้งข้อกังขาจากสังคม เนื่องจากคนในสังคมส่วนมากเชื่อว่าสตรีไม่จำเป็นต้องไปมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอีฮวาเริ่มต้นด้วยนักเรียน 15 คน และจบการศึกษาอย่างเป็นทางการใน ค.ศ. 1914 ถือเป็นพิธีมอบปริญญาบัตรครั้งแรก โดยนักเรียนที่สำเร็จการศึกษามี 3 คน คือ Marcella Shin Dorothy Lee และ Ae-shik Chung ทำหน้าที่เป็นครูที่มหาวิทยาลัยอีฮวาหลังจากสำเร็จการศึกษา หลังจากนั้น Ae-shik Chung เรียนดนตรีตะวันตกที่สหรัฐอเมริกา ถือเป็นคนเกาหลีคนแรก

และเป็นนักการศึกษาคนสำคัญของเกาหลี นอกจากนี้ยังมีบทบาทสำคัญในการก่อตั้งสาขาวิชาดนตรีที่มหาวิทยาลัยสตรีฮิวา

ค.ศ. 1912 ฮิวาได้รับอนุญาตจากทางการให้สอนหลักสูตรปกติ มัธยมต้น มัธยมปลาย และมหาวิทยาลัยได้ แต่เนื่องจากอยู่ภายใต้การปกครองของอาณานิคมญี่ปุ่นจึงต้องถูกจำกัดให้อยู่ในขอบเขต แต่ด้วยพื้นฐานของจิตวิญญาณของคริสเตียนฮิวาก็ยังคงมีเป้าหมายที่จะพัฒนาของสตรีอย่างไม่สิ้นสุด

ในช่วงนั้นหลักสูตรการศึกษาของเกาหลี คือ โรงเรียนประถม 4 ปี โรงเรียนมัธยมปลาย 4 ปี และโรงเรียนเทคนิค 3 ปี แต่สำหรับสตรีนั้น โรงเรียนประถมสตรี 3 ปี และโรงเรียนฝึกหัดครูสำหรับสตรี 1 ปี (이화역사관, 1994: 124 – 128)

เมื่อเทียบกับฮิวาใน ค.ศ. 1912 หลักสูตรประถม 4 ปี หลักสูตรระดับกลาง (มัธยมต้น) 3 ปี หลักสูตรระดับสูง (มัธยมปลาย) 4 ปี และหลักสูตรมหาวิทยาลัย 5 ปี จึงเกิดหลักสูตรระยะยาวตั้งแต่การศึกษาระดับต้น (ประถม) จนถึงการศึกษาระดับสูงรวมทั้งสิ้น 16 ปี

ใน ค.ศ. 1914 โรงเรียนอนุบาลฮิวาเปิดตัวขึ้นภายใต้การอนุญาตจากรัฐบาล ค.ศ. 1915 มีการเปิดสอนหลักสูตรฝึกอบรมครูอนุบาล แต่รัฐบาลก็ไม่ยอมรับคุณสมบัติของผู้สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนต่าง ๆ และขัดขวางการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาก็จะไม่ได้รับรองคุณสมบัติการเป็นครู จึงไม่สามารถเป็นครูได้

ในช่วงเวลาเดียวกันก็มีโรงเรียนจำนวนมากเกิดขึ้น ใน ค.ศ. 1916 มีการตั้งโรงเรียนแพแจ (배재학당) เป็นโรงเรียนเมธอดิสต์ ในปีถัดมาก่อตั้งฮอวอนฮันยงที่แคซอง (개성의 한영 서원) ค.ศ. 1918 เกิดโรงเรียนสตรีโฮซุนที่แคซอง (개성의 호수돈 여학교) และโรงเรียนควางซองที่พย็องยาง (평양의 광성학교) ค.ศ. 1923 เกิดโรงเรียนสตรีของอีที่พย็องยาง (평양의 정의여학교) และใน ค.ศ. 1925 เกิดโรงเรียนสตรีแพฮวาที่โซล (서울의 배화여학교) และโรงเรียนสตรีลูซีที่วอนซาน (원산의 루씨여학교)

ใน ค.ศ. 1917 ฮิวาปรับหลักสูตรมัธยมต้นเป็นหลักสูตรเตรียมอุดมศึกษา 4 ปี และปรับหลักสูตรมหาวิทยาลัยเป็น 4 ปี เนื่องจากกฎของโรงเรียนเทคนิคถูกประกาศใช้เช่นเดียวกับกฎของโรงเรียนเอกชน ใน ค.ศ. 1915 กล่าวว่าหากไม่ใช่โรงเรียนเทคนิคที่ทางการจัดตั้งขึ้นจะไม่สามารถเรียกเป็นโรงเรียนเทคนิคได้ ตามกฎนี้มหาวิทยาลัยฮิวา ซึ่งเป็นสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาในเวลานั้นก็ได้ถูกลดระดับเป็น

โรงเรียนทั่วไป แต่อีฮวาไม่ประสงค์จะเป็นโรงเรียนเทคนิค จึงปรับหลักสูตรเพื่อเตรียมการที่จะเป็นมหาวิทยาลัยในอนาคต

ใน ค.ศ. 1918 โรงเรียนอีฮวาแยกหลักสูตรประถมและหลักสูตรมัธยมต้นออกจากกัน และก่อตั้งเป็นโรงเรียนเอกชนสตรีอีฮวา (4 ปี) และโรงเรียนมัธยมปลายหญิงอีฮวา (3 ปี) ตามลำดับ

ระบบการศึกษาของอีฮวามีการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งโดยพระราชบัญญัติการศึกษาปี 1922 โดยโรงเรียนประถมสตรีอีฮวา และโรงเรียนมัธยมสตรีอีฮวา เป็นหลักสูตร 6 ปี และ 4 ปี ตามลำดับ และลดหลักสูตรเตรียมอุดมศึกษาลงเป็น 2 ปี และแก้ไขหลักสูตรมหาวิทยาลัย 4 ปี

ใน ค.ศ. 1925 หลังจากเปลี่ยนชื่อมหาวิทยาลัยและโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เป็น “วิทยาลัยเทคนิคหญิงอีฮวา” และกลายเป็นสถาบันการศึกษาระดับสูงของสตรีแห่งแรกของเกาหลี มีการตั้งสาขาวิชาศิลปศาสตร์และสาขาวิชาดนตรีขึ้น โดยมีพิธีสำเร็จการศึกษาสำหรับวิทยาลัย ครั้งแรกใน ค.ศ. 1927 และในปีถัดมา มีการยกเลิกชื่ออีฮวาอีกตั้งอย่างเป็นทางการ และหลักสูตรฝึกอบรมครูอนุบาลเปลี่ยนเป็นโรงเรียนเตรียมอนุบาลอีฮวา

ช่วง ค.ศ. 1930 อีฮวาใช้คำขวัญ Truth, Goodness, and Beauty มีความหมายตามตัวอักษร จีน ได้แก่ จิน (Jin) หรือความรู้ หมายถึง คุณค่าของอีฮวาที่ต้องดำเนินการในฐานะสถานศึกษา และอีฮวาไม่ควรละเลยการแสวงหาความรู้ซึ่งเป็นเหตุผลหลักในการดำรงอยู่ ซอน (Seon) หรือความดี การทำความดีซึ่งกันและกันจะนำมาซึ่งคุณค่าและทำให้สังคมสงบสุข และมี (Mi) หรือความสวยงาม หมายถึง ความสวยงามกลมกลืนกันในอิสรภาพ และปัจเจกของแต่ละบุคคล (Ewha Womans University, 2019)

ใน ค.ศ. 1932 โรงเรียนสตรีอีฮวาถูกยกเลิก ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1935 ย้ายวิทยาลัยสตรีอีฮวา และโรงเรียนเตรียมอนุบาลอีฮวา ไปที่เขตชินชอน

วิทยาลัยเทคนิคสตรีอีฮวาถูกเปลี่ยนชื่อ 2 ครั้ง ภายใต้การปกครองจักรวรรดิญี่ปุ่น ใน ค.ศ. 1943 ถูกเปลี่ยนเป็นชื่อ “วิทยาลัยเทคนิคสตรีอีฮวา สถานอบรมเยาวชน (이화전문여자 청년연성소 지도자양성과)” และใน ค.ศ. 1945 ถูกเปลี่ยนชื่อเป็น “วิทยาลัยสตรีคยองซอง” แต่หลังจากเกาหลีประกาศอิสรภาพจากอาณานิคมญี่ปุ่น ก็กลับมาใช้ชื่อ “มหาวิทยาลัยสตรีอีฮวา” ตามเดิม

วันที่ 15 มิถุนายน 1946 มหาวิทยาลัยสตรีอีฮวาได้รับการรับรองจากกระทรวงศึกษาธิการอย่างเป็นทางการและกลายเป็นสถานศึกษาระดับ 4 ปีแห่งแรกในเกาหลี และดำรงสถานะมหาวิทยาลัยสตรีจนถึงปัจจุบัน

หลังจากนั้น ค.ศ. 1955 มีการตั้งโรงเรียนประถมศึกษาศตรีอีฮวา และโรงเรียนมัธยมสตรีอีฮวา ใน ค.ศ. 1958 ก็ตั้งโรงเรียนมัธยมปลายสตรีอีฮวาด้วย

แม้ว่าอีฮวาจะเริ่มต้นด้วยการขัดต่อสังคมเกาหลี ท่ามกลางสภาพทางสังคมที่ปฏิบัติตามลัทธิขงจื้อ แต่โรงเรียนอีฮวาถือเป็นจุดเริ่มต้นของความเท่าเทียมทางเพศ โดยเปิดโอกาสให้สตรีได้ศึกษาเล่าเรียนและเป็นการยกเลิกเนแวนบอบ (กฎระหว่างชายกับหญิง) ที่ชาวเกาหลีปฏิบัติกันมาหลายร้อยปี ถือเป็นก้าวก่อตั้งสถานศึกษาโดยมิชชันนารีที่มีพื้นฐานความคิดบนความเสมอภาคของชายหญิง ทำให้โรงเรียนอีฮวาเป็นสถานศึกษาที่บุกเบิกด้านการศึกษาของสตรีและถือว่าให้อิสระภาพแก่สตรีเกาหลีอย่างแท้จริง

สถานภาพของสตรีหลังทศวรรษที่ 1890

หลังจากการก่อตั้งโรงเรียนสตรีอีฮวาก็เกิดสถาบันการศึกษาสำหรับสตรีตามมาอีกหลายแห่ง ในช่วง ค.ศ. 1890 โรงเรียนสตรีซงชินและโรงเรียนสตรีแพฮวาก่อตั้งขึ้นในกรุงโซล ซึ่งเป็นเมืองหลวงของเกาหลี ใน ค.ศ. 1978 มีสถาบันอุดมศึกษาสำหรับสตรีประมาณสิบแห่ง ทั้งวิทยาลัยชุมชน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย มีสตรีที่รับการศึกษาในระดับสูงอยู่ที่ 28% ต่อมาใน ค.ศ. 1987 มีนักเรียนหญิงประมาณ 262,500 คนในระดับอุดมศึกษา และปัจจุบันมีมหาวิทยาลัยสตรีหลายแห่งในเกาหลีได้ ได้แก่

1906 Sookmyung Women's University มหาวิทยาลัยสตรีชุกมยอง

(โรงเรียนสตรีนานาชาติเอกชนแห่งแรกของเกาหลี)

1920 Duksung Women's University มหาวิทยาลัยสตรีทอกซอง

1936 Sungshin Women's University มหาวิทยาลัยสตรีซงชิน

1950 Dongduk Women's University มหาวิทยาลัยสตรีทงด็อก

1961 Seoul Women's University มหาวิทยาลัยสตรีโซล

1992 Kwangju Women's University มหาวิทยาลัยสตรีควังจู

เมื่อมีสถานศึกษาสำหรับสตรีเกิดขึ้นหลายแห่ง สตรีก็เข้าศึกษาในสถาบันเหล่านี้เพิ่มมากขึ้น สถานภาพการศึกษาของสตรีที่ดีขึ้นทำให้สตรีเกาหลีมีโอกาสในการทำงานที่หลากหลายมากขึ้นตามไปด้วย มีศิษย์เก่าหลายคนจากอีฮวาที่ประสบความสำเร็จในสังคม ได้แก่

เอสเธอร์พัค หรือคิมจอมดง แพทย์แผนตะวันตกหญิงคนแรก เป็นนักเรียนโรงเรียนสตรีอีฮวาอายุ 10 ปี ใน ค.ศ. 1886 ถือเป็นหนึ่งในนักเรียนกลุ่มแรก เธอได้พบกับสครอนตันผู้ก่อตั้งอีฮวา ครั้งแรกผ่านทางพ่อของเธอ ซึ่งเป็นผู้ช่วยเหลือมิชชันนารีต่างชาติ เธอแต่งงานกับพัคยอซอน ใน ค.ศ. 1893 ด้วยความช่วยเหลือจากครูผู้สอนศาสนา และเปลี่ยนชื่อจากคิมจอมดงเป็นเอสเธอร์พัค เธอติดตามมิชชันนารีชาวอเมริกันและย้ายไปที่เมืองลิเบอร์ตี นิวยอร์ก เพื่อเรียนภาษาอังกฤษใน ค.ศ. 1895 เมื่อเรียนภาษาเสร็จแล้ว เธอลงทะเบียนเรียนที่โรงเรียนพยาบาลเป็นเวลาหนึ่งปี ในที่สุดเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1896 เธอเข้าเรียนที่โรงเรียนแพทย์หญิงบัลติมอร์ (Baltimore Women's Medical School: BWMS) และกลายเป็นสตรีเกาหลีคนแรกที่สามารถการศึกษาจาก BWMS และได้รับปริญญาแพทย์ หลังจากได้รับปริญญา ก็กลับมาที่เกาหลีทันทีและเริ่มฝึกการแพทย์ตะวันตกที่โพกู ยอดวัน เอสเธอร์พัคถือเป็นผู้บุกเบิกศูนย์การแพทย์ของมหาวิทยาลัยสตรีอีฮวาในปัจจุบัน นอกจากนี้เธอยังช่วยเหลือคนจนโดยการให้ยาฟรี และให้ความรู้แก่สตรีด้วย เธอรักษาผู้ป่วยประมาณ 3,000 คน ตั้งแต่กลับจากต่างประเทศจนถึงวันที่เธอเสียชีวิต (전소민, 2010)

ยูกวานซุน นักเรียนของโรงเรียนสตรีอีฮวา แต่โรงเรียนถูกสั่งปิดโดยกองกำลังญี่ปุ่น และจากการเคลื่อนไหวนี้ทำให้มีผู้ชุมนุมร่วมเรียกร้องเอกราชเป็นจำนวนมาก เธอเป็นหนึ่งในแกนนำขบวนการ 1 มีนาคม 1919 หรือขบวนการเรียกร้องเอกราชเกาหลีจากอาณานิคมญี่ปุ่น ด้วยอายุ 17 ปี นอกจากนั้นเธอยังเปล่งเสียงแสดงการต่อต้านกองกำลังญี่ปุ่นว่า เกาหลีจะเป็นอิสระภาพ (대한독립만세 แทฮัน ดงนิบมันเซ) ทำให้ทหารญี่ปุ่นออกมาสลายการชุมนุม และมีผู้เสียชีวิต 19 คน รวมถึงพ่อและแม่ของเธอด้วย ส่วนตัวเธอถูกจับและถูกคุมขังที่คุกซอแดมุน ระหว่างที่อยู่ในคุก เธอถูกทรมานนับครั้งไม่ถ้วนและเสียชีวิตลงในวันที่ 28 กันยายน 1920 และก่อนเสียชีวิตเธอได้ทิ้งคำสั่งเสียไว้ว่า “แม้ว่านิ้วของฉันจะหลุด จมูกและหูของฉันจะขาด แขนและขาของฉันจะหัก แต่ความเจ็บปวดทางร่างกายนี้ไม่อาจเทียบได้กับความเจ็บปวดที่ต้องสูญเสียชาติ ฉันเสียใจเพียงอย่างเดียวคือไม่อาจมีชีวิตเพื่ออุทิศให้ประเทศต่อไปได้อีกแล้ว” ซึ่งหลังการเสียชีวิตของเธอทำให้ชาวเกาหลีลุกขึ้นสู้และต่อต้านเป็นระยะจนสุดท้ายเกาหลีก็เป็นอิสระจาก

ญี่ปุ่นในวันที่ 15 สิงหาคม 1945 ภายหลังจากที่ญี่ปุ่นพ่ายแพ้ในสงครามโลกครั้งที่ 2 ปัจจุบันมีอนุสาวรีย์ของยูกวานซุนอยู่ที่เมืองซอนอัน และตามโรงเรียนก็จะมีรูปปั้นของเธอ เป็นสัญลักษณ์ของความรักชาติ ความกล้าหาญ และเป็นตัวแทนของการเปิดเสรีภาพทางการศึกษาของสตรี (เอกณัฐ สวัสดิ์หิรัญ, 2016)

ฮันมยองซุก อดีตนายกรัฐมนตรีกเกาหลีใต้ (ดำรงตำแหน่งเดือนเมษายน 2006 ถึงมีนาคม 2007) เป็นนายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของเกาหลีใต้ ผู้สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี ภาควิชาวรรณคดีฝรั่งเศส ใน ค.ศ. 1967 และ สำเร็จการศึกษาปริญญาโท สาขาสตรีศึกษา จากมหาวิทยาลัยสตรีอีฮวา ใน ค.ศ. 1988 (한라산, 2010)

หลังการก่อตั้งโรงเรียนสตรีอีฮวา ทำให้สถานภาพการศึกษาของสตรีเกาหลีเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น มีสถานศึกษาสำหรับสตรีเกิดขึ้นตามมาหลายแห่ง แสดงให้เห็นว่าสตรีสนใจการศึกษามากขึ้นต่างจากอดีต และการศึกษามีส่วนสำคัญในการยกสถานภาพทางสังคมของสตรี โดยเฉพาะอีฮวาที่ผลิตสตรีที่มีบทบาททางสังคมเรื่อยมา ตั้งแต่ดำรงสถานะเป็นโรงเรียนสตรีอีฮวาจนเป็นมหาวิทยาลัยสตรีเช่นในปัจจุบัน

สรุป

สตรีเกาหลีในสมัยโซซอนไม่ได้รับการศึกษา เนื่องจากบริบทสังคมที่ถูกครอบงำโดยลัทธิขงจื้อ ซึ่งมีคำสอนว่าบุรุษเป็นผู้มีบทบาทและมีหน้าที่ในงานสังคม ส่วนสตรีเป็นผู้รับผิดชอบงานบ้าน เป็นภรรยาที่ดีและมีหน้าที่เลี้ยงดูบุตร บุรุษจึงได้รับการศึกษาตามระบบ ส่วนสตรีนั้นต้องอยู่ภายในบ้านและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากครอบครัวเท่านั้น นอกจากนี้อาชีพของสตรีส่วนมากมักใช้การฝึกฝนมากกว่าความรู้ที่ได้รับจากการศึกษา เช่น เกษตรกรรม การทอผ้า เป็นต้น ทำให้สังคมไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาสำหรับสตรี

สถานภาพการศึกษาของสตรีเกาหลีเปลี่ยนไปหลังการเข้ามาของชาติตะวันตกในช่วงทศวรรษที่ 1880 มิชชันนารีชาวอเมริกันได้ก่อตั้งโรงเรียนสตรีอีฮวา ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาสำหรับสตรีแห่งแรกขึ้น ใน ค.ศ. 1886 ทำให้สตรีเกาหลีได้รับการศึกษาตามแบบแผนตะวันตก ได้แก่ วิชาอักษรศาสตร์ วรรณกรรม และการแพทย์ โรงเรียนอีฮวาเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของการศึกษาของสตรีเกาหลี หลังจากการก่อตั้งโรงเรียนสตรีอีฮวาก็มีสถานศึกษาสำหรับสตรีเกิดขึ้นอีกหลายแห่ง เช่น โรงเรียนสตรีชงชิน โรงเรียนสตรีแพฮวา เป็นต้น แสดงให้เห็นว่าสังคมเกาหลีให้ความสำคัญกับการศึกษาของสตรีมากขึ้น

มีศิษย์เก่าหลายคนจากอีฮวาที่ประสบความสำเร็จในสังคม เช่น เอสเธอร์พัค แพทย์หญิงแผนตะวันตกคนแรก ยูควานซุน หนึ่งในแกนนำขบวนการ 1 มีนาคม 1919 หรือขบวนการเรียกร้องเอกราชเกาหลีจากอาณานิคมญี่ปุ่น ฮันมยองซุก นายกรัฐมนตรีหญิงคนแรกของเกาหลีใต้ เป็นต้น กล่าวได้ว่าอีฮวาเป็นส่วนสำคัญในเปลี่ยนแปลงการศึกษาของสตรีที่นำไปสู่การยกสถานภาพทางสังคมของสตรีเกาหลีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ยังเป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยสตรีที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของโลกและมีอายุกว่า 130 ปี

บรรณานุกรม

- ดำรงค์ ฐานดี. (2007). **สตรีในสังคมเกาหลี**. กรุงเทพฯ: สถาบันวิชาการทหารบกชั้นสูง.
- ธีรพงศ์ เสรีสำราญ. (2012). **ภาพสะท้อนของสตรีเกาหลีเข้าถึงได้จากการสร้างตัวละครนำหญิงในภาพยนตร์ของ คิม คี-ด็อก**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิพาดา ยังเจริญ. (2013). **ประวัติศาสตร์เกาหลีตั้งแต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ถึงกลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 การแข่งขันและแทรกแซงเข้าถึงได้จากต่างชาติ อาณานิคม และชาตินิยม**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Charles Yrigoyen, Jr., and Susan E. Warrick. (2013). **Historical Dictionary of Methodism**. Plymouth: Scarecrow Press.
- Han Hee-sook. (2004). **Women's Life during the Choson Dynasty**. Center for Korean History, Institute of Korean Culture.
- J.E. Jayasuriya. (1980). **Education in Korea: A Third World Success Story**. Colombo: Associated Educational Publishers.
- 김은신. (1995). **이것이 한국 최초**. Seoul: Sammun.
- 이화역사관. (1994). **이화 100년사**. Seoul: Ewha Womans University Press.
- 이화역사관. (2005). **EWHA Old and New: 110 Years of History (1886-1996)**. Seoul: Ewha Womans University Press.

ข้อมูลจากเว็บไซต์

- เอกณัฐ สุวัสต์หิรัญ. (2016). **ยู-กวางจู : ฉันทิอัสภาพ**. เข้าถึงเมื่อ 13 กุมภาพันธ์ 2019 เข้าถึงได้จาก http://www.tpapress.com/knowledge_detail.php?k=106
- Andrea Kwon. (2018). **The Legacy of Mary Scranton**. เข้าถึงเมื่อ 13 มีนาคม 2019 เข้าถึงได้จาก <https://www.lausanne.org/content/the-legacy-of-mary-scranton>

- Ewha Womans University. (2004). **Founding Spirit & History**. เข้าถึงเมื่อ 30 มีนาคม 2019
เข้าถึงได้จาก <https://bit.ly/2XF2G8D>
- Ewha Womans University. (2013). **History**. เข้าถึงเมื่อ 28 ตุลาคม 2018 เข้าถึงได้จาก
http://www.ewha.ac.kr/mbs/ewhaen/subview.jsp?id=ewhaen_010300000000
- Ewha Womans University. (2019). **University Disciplinary Motto**. เข้าถึงเมื่อ 18 เมษายน
2019 เข้าถึงได้จาก <https://bit.ly/2IK8b1k>
- Pisitnt. (2015). **สถาบันการศึกษาของเกาหลีในสมัยราชวงศ์โชซอน**. เข้าถึงเมื่อ 28 ตุลาคม 2018
เข้าถึงได้จาก <https://daejeonastronomy.wordpress.com/2015/03/21/>
- 남유선. (2008). **Story behind the name Ewha**. เข้าถึงเมื่อ 2 เมษายน 2019 เข้าถึงได้จาก
<http://evoice.ewha.ac.kr/news/articleView.html?idxno=1703>
- 남유선. (2009). **Memorial exhibition to be held for Scranton**. เข้าถึงเมื่อ 16 มีนาคม 2019 เข้าถึงได้
จาก <http://evoice.ewha.ac.kr/news/articleView.html?idxno=2018>
- 윤태상. (2011). **이화학당 최초의 한국인 교사 이경숙 (1851-1911)**. เข้าถึงเมื่อ 8 เมษายน 2019
เข้าถึงได้จาก <https://bit.ly/2VnLly8>
- 이화대학교. (n.d.). **교명**. เข้าถึงเมื่อ 3 เมษายน 2019 เข้าถึงได้จาก
https://www.ewha.ac.kr/mbs/ewhagr/subview.jsp?id=ewhagr_010701000000
- 전소민. (2010). **First Korean female doctor and scientist, Esther Park**. เข้าถึงเมื่อ 17
เมษายน 2019 เข้าถึงได้จาก <https://bit.ly/2UvBRsn>
- 한국 콘텐츠 진흥원. (2008). **구한말 정동이야기 이화학당**. เข้าถึงเมื่อ 2 เมษายน 2019 เข้าถึงได้จาก
<https://bit.ly/2KS1Xze>
- 한국학중앙연구원. (n.d.). **이화학당**. เข้าถึงเมื่อ 14 มีนาคม 2019 เข้าถึงได้จาก
<https://terms.naver.com/entry.nhn?docId=536639&cid=46615&categoryId=46615>
- 한라산. (2010). **한명숙의, 간략한 프로필**. เข้าถึงเมื่อ 22 เมษายน 2019 เข้าถึงได้จาก
<http://m.blog.daum.net/nhs9323/15735552>

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นางสาวธนธร เจริญศักดิ์
วัน เดือน ปีเกิด	16 กันยายน พ.ศ. 2539
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	20/1385 ซ่องนนทรี ยานนาวา กรุงเทพมหานคร 10120

ประวัติการศึกษา

2558 – ปัจจุบัน	ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ คณะอักษรศาสตร์ สาขาวิชาเอเชียศึกษา ภาษาเกาหลี
2553 – 2558	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์

แบบโอนลิขสิทธิ์บทความวิจัย
เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า	นางสาวธนธร เจริญศักดิ์
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษาเกาหลี
ชื่อบทความวิจัย	มหาวิทยาลัยสตรีอีฮวา: จุดเปลี่ยนการศึกษา ของสตรีเกาหลีในช่วงทศวรรษที่ 1880
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	อาจารย์ ดร.เพชรดา ชุนอ่อน
ที่อยู่ติดต่อได้ภายหลังสำเร็จการศึกษา	20/1385 ซ่งนนทรี ยานนาวา กรุงเทพมหานคร 10120
หมายเลขโทรศัพท์	086-044-4472

ลิขสิทธิ์ของบทความวิจัยอันเป็นผลจากการศึกษาเล่าเรียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุการคุ้มครองลิขสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....

(นางสาวธนธร เจริญศักดิ์)

ลงนามผู้รับโอน.....

(.....)